rozsévač rozsievač

12

december/prosinec
2017
ročník 86

Časopis Bratskej jednoty baptistov • Časopis Bratrské jednoty baptistů

Najväčšia láska v spojení s Vianocami

Vánoce v mém životě

Zkažené Vánoce

„Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný“ (Jan 3, 16).

Vianoce

Kdo nám půjde?

Jakoby mi v uších zazněla Hospodinova slova: **„Koho pošlu, kdo nám půjde? I řekl jsem, zde jsem, pošli mne" (Jer 6, 8)**, ve chvíli, kdy se nás dne 27. 9. 2017 zeptal europoslanec Branislav Škripek v budově Evropského parlamentu (EP), kdo má zájem, provázet jej na jeho každodenní modlitební cestě labyrintem chodeb, kanceláří, hal plných lidí různých národností. Už samo pozvání členů redakční rady Rozsévače do Bruselu, do EP mi připadalo neskutečné. Příležitost nahlédnout do světového centra, tam, kde se setkali zástupci všech zemí světa, nám dal slovenský europoslanec Branislav Škripek a jeho tým. Zařazeni k zájezdu do Bruselu jsme směli prožít tři dny (25. - 27. 9. 2017) v jeho přítomnosti. Při pročítání Podobenství o rozsévači se vždy modlím: Kampak se, Bože, Tvé slovo, které je otisknuto v Rozsévači, dostane? Ani by mne nenapadlo, že jej někdy budu moci osobně předat někomu v Bruselu. Jistě není náhodou, že právě Rozsévač č. 10 se dostal na stůl europoslancům právě v době, kdy hlavní téma znělo: Křesťan a politika. Pociťovala jsem zvláštní chvění v duši, když jsem předávala do rukou Branislava Škripeka několik čísel Rozsévače, kde byl zveřejněn mimo jiné i rozhovor s ním. S radostí jej přijal s tím, že ostatní čísla v EP rozdá. Pomyšlení, že v EP jsou křesťané, kteří Rozsévač nejen že čtou, ale také přispívají do jeho obsahu a že s jedním z nich mohu osobně mluvit, vidět jeho zápal pro Ježíše, jeho odvahu a moudrost prosazovat v EP Boží pravdu a přikázání, že mohu podstoupit s ním modlitební cestu, kterou zde vykonává každý den, to vše mi připadalo jako veliký dar od Pána Ježíše, dodávalo mi to sílu a odvahu vejít. Stála jsem nevěřícně před poštovními schránkami europoslanců a četla jména známých i neznámých lidí, které s důvěrou poslali jejich soukmenovci do této směsice národů, aby tam prorazili a prosadili potřeby jejich národa, potřeby obyčejných lidí. Křesťané však mají zvláštní povolání a nikam necestují sami. Se mnou je Pán a dnes mám to privilegium se na tomto místě přimlouvat a prosit za lidi, kteří pracují v Evropském parlamentu! Během dnů pobytu v Bruselu nám Branislav spolu s kolegou a poradcem EP Zlatkem Balážem a dalšími kolegy připravil několik diskusních bloků. Odpovídal na dotazy, vysvětloval funkci EP, jeho složení, podívali jsme se do jednací síně a na strategická místa parlamentu, kde se shromažďuje nejvíc lidí. Právě tam jsme nejvíc prosili Pána Ježíše Krista za lidi, které jsme viděli kolem sebe. Hlouček modlících se lidí nebudil velkou pozornost. Vypadali jsme jako diskutující návštěvníci parlamentu, kteří sem přijeli na exkurzi, což byla také trochu pravda. S modlitbou jsme nahlíželi do kanceláří, na spletitých chodbách jsme potkávali námi neznámé lidi, za které jsme prosili Pána Ježíše, aby jim požehnal, otevřel jim srdce, přitáhl je k sobě, aby On sám způsobil zázrak v tomto domě, aby se kříž mohl stát symbolem EP, aby Pán narovnal chaotické křivky parlamentu, urovnal cesty vládců, aby je naplnil svým Duchem svatým a láskou k jiným, aby se vrátili ke starým kořenům a hodnotám o rodině, manželství, k lásce k bližnímu. Prosili jsme Pána s vědomím, že On má moc všechno změnit. Žehnali jsme těm, kdo působí a konají všechno proti Němu, proti tradičním hodnotám a chtějí je zvrátit. Nedá mi, abych nevzpomněla na Komenského Labyrint světa a ráj srdce. Pokud procházíme labyrintem světa se správným Průvodcem, máme naději, že zažijeme nejen my, ale i lidé kolem nás ráj ve svém srdci.

Marie Horáčková

Obsah

Kdo nám půjde.....2
Vánoce již ťukají na dveře.....3
Ako som našla vianočnú Radosť radostí.....4
Najväčšia láska v spojení s Vianocami.....5
Sláva na výsostech Bohu
Hodnota bez peňazí.....6
Vánoce v létě?
Príbeh Vianoc pre deti.....7
Vánoce
Kreslení ve sněhu.....8
Čaro Vianoc.....9
Ohňostroj života a dílo Kristovo
Ľubo Šramo a skupina ATTACK.....10
Prichádza Kráľ.....11
Vánoce v mém životě.....12
Stotridsať rokov z Božej milosti
70. výročie - Tekovské Lužany.....14
Křest ve Vikýřovicích.....15
Zkažené Vánoce
Ružena Dvořáková-Žiaranová.....16
Oznámenie
Vlastimil Pospíšil.....17
Fotografujeme s Bibliou – Koniec.....18
Tipy z vánočního vysílání Rádia 7
Redakčné oznamy a Inzercia
Inzercia - Dálkové adopce PLUS.....19
Oprava
Kto je Ježiš?
V. Pospíšil: Vánoční přišel čas.....20

rozsievač • rozsévač
Časopis Bratrské jednoty baptistů v ČR a Bratskej jednoty baptistov v SR

Predseda Redakčnej rady: Ján Szőllős
Šéfredaktorka: Marie Horáčková

Redakčná rada: S. Baláž, M. Kešjarová, V. Pospíšil, E. Pribulová, L. Podobná
Grafická koncepcia časopisu: Ján Boggero
Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková, I. Kultová , L. Miklošová, E. Pribulová
Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, tel./fax +421 902 815 188. E-mail: rozsievac@baptist.sk
Vychádza 11-krát do roka.
Cena výtlačku: Odberatelia v SR: predplatné 14,50 € na rok (cena jedného výtlačku 1,45 €) + poštovné, prvopredplatitelia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbory: 3,-€ za kus a rok, jednotlivci: 5,6 € za kus a rok
Odberatelia v ČR: Předplatné 370 Kč (cena jednoho výtisku 37,-Kč) +poštovné, prvopredplatitelia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbory: 102,- Kč na kus a rok, jednotlivci: 37,- Kč + 252,- poštovné za kus a rok.
Zahraničný odberatelia: predplatné 14,50 €, poštovné 29 €.
SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napísať meno odberateľa. Var. symbol: 888, **ČR:** Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840
Platby zo zahraničia: Názov účtu: Rozsievač – časopis Brat. jed. baptistov Súľovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I.F.T.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120
Objednávky: ČR: BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4; **SR:** Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava
Uzávierka obsahu čísla 12/2017: 14. 11. 2017
Výroba: tlačiareň Weltprint, s. r. o., Bratislava, náklad 1300 ks.
SSN 02316919 – MK SR 699/92

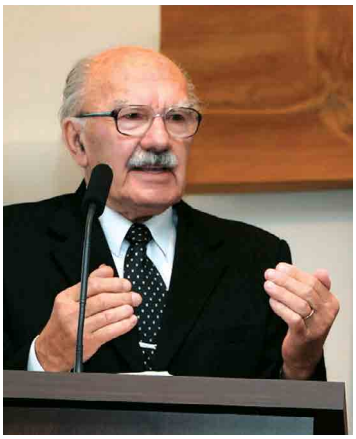

Vlastimil Pospíšil
In memoriam

Možná ťukají i na naše srdce. Ne možná, ale určitě. Jen abychom toto ťukání nepřehlušili všelijakým boucháním, které se ozývá kolem nás, někdy i v nás.
Už zase zvoní zvonky na ozdobených stromcích. Pokolikáté už? Na Vánoce nejvíc čekají děti. Když jsem byl malý, velmi jsem se těšil na Vánoce a nepřestávám se těšit dodnes. Jako dítě jsem se těšil, že budu odříkávat básničku, a pak na dárky. Po přednesení básničky ve shromáždění, ještě v Polsku na Fausznově, se děti těšily, že po básničkách dostanou vánoční dárky a ty dárky byly sladší než ty, které jsme dostali mimo shromáždění. Na ty obyčejné dárky, které jsme dostali na druhý a či pátý den, jsme zapomněli. Ale na ty vánoční dárky nikdy. Na mnohé z nich si z dětství pamatuji ještě dnes. Čím to je? Co se to stalo o Vánocích? O jakém dítěti, co se o Vánocích narodilo, jsem věděl od rodičů? Narodil se Kristus Pán!
O Vánocích lidstvo dostalo ne dárek, ale DAR a ten DAR je nade všechny dary, jaké kdy lidstvo dostalo či dostane. Je to DAR, na který se nezapomíná a nesmí se zapomenout. Běda těm, kdo na ten Dar zapomínají a spokojí se jen s dárky! Někdo do

Vánoce již ťukají na dveře

Betléma přišel a „zaťukal" pastýřům na srdce. Byli to andělé, poslaní nebeským Otcem se zprávou, že se lidem narodil Boží Syn, odedávna zaslíbený. Přišel Ten, který byl zaslíbený ještě v ráji. Naplnil se čas, ne náš lidský čas. Praotcové i proroci tento čas vyhlíželi a proroci ho zvěstovali. Narodil se Kníže pokoje! Ten čas byl Božími lidmi vyhlížen.
A jak to trvalo dlouho! Ale Boží čas je jiný než ten náš čas. Ovšem, bylo to dlouho podle našeho vnímání času. Dodnes si tyto dva časy zaměňujeme.
Tisíc našich let je u Pána Boha jen jeden den. Král, ten ještě v ráji zaslíbený, již přišel v podobě lidského dítěte. A tento čas Izrael nečekal, přeslechl hlas proroků, kteří zvěstovali, že Mesiáš přijde. On přišel, ale v podobě, v jaké nebyl očekáván.
Jaký čas se naplnil? Naplnil se čas, který Pán Bůh vyřkl ještě v ráji. Od té doby se opakovalo ono Boží zaslíbení mnoho a mnohokrát. Cituji jen proroka **Izaiáše 9, 6: „Neboť se nám narodí dítě, bude nám dán syn, na jehož ramení spočine vláda a bude mu dáno jméno „Divuplný rádce, Božský bohatýr, Otec věčnosti, Vládce pokoje."** Ale On přišel v chudobě. Neměl nad sebou ani střechu. Matka, která Ho porodila, byla téměř nemajetná. Její muž Josef byl sice z rodu královského, ale kdo si v té době na něj a na jeho rod mohl vzpomenout? Lidé zapomínají a kdo si pamatuje, co bylo řečeno před mnohými věky?
Lidská paměť selhává, ale Pán Bůh si pamatuje všechno, co řekl před dávnými a dávnými věky. Že přijde Ten, kterému had poraní patu, ale Ten zaslíbený, kterému je poraněna pata, připraví o život toho, kdo Ho poraní - hada, satana! A toho na betlémské stráni zvěstují andělé. Narodil se vám dnes Spasitel! Ale jako Spasitel byl lidmi v jejich době nepoznán. Poznán byl až po třetím dni, až po Jeho smrti. Nepoznali Ho ani jeho nejbližší. On se dává poznat tomu, komu se zjeví. A zjeví se každému, kdo mu otevře dveře svého srdce. Tam On vstoupí a s tím bude večeřet (Zj. 3, 20).
Na takový Dar, o jakém píše prorok Izaiáš, se nezapomíná. Ti, kteří tomuto Králi otevřeli svá srdce, prožívají pravé Vánoce. Nezáleží kde, v jakém stavu, jen když On je při jejich stole. Na Vánoce si církev znovu připomíná Jeho narození, On nám přinesl DAR ŽIVOTA. A není to málo, připomínat si dar života jednou do roka? Církev si připomíná Boží dílo, které bylo lidstvu dáno v Ježíši Kristu nejenom při večeři Páně, ale každý den. A to je to slavné, na kříži vybojované spasení.

On se dává poznat tomu, komu se zjeví. A zjeví se každému, kdo mu otevře dveře svého srdce. Tam On vstoupí a s tím bude večeřet (Zj. 3, 20).

Ako som našla vianočnú Radosť radostí

Keď sa spýtam svojich žiakov: „Ktorý mesiac v roku máš najradšej?", väčšinou odpovedia: „December, lebo sú Vianoce!" Aj ja som sa spolu s inými rovnako „šťastnými" deťmi, vyrastajúcimi v usporiadanej rodine, na Vianoce vždy veľmi tešila. Nešlo ani tak o darčeky, hoci ich príprava patrí dodnes medzi moje hobby. V útlom detstve som netrpezlivo očakávala to „čaro" Vianoc, tú chvíľu presahujúcu prítomnosť, keď sa utíšime a Niekto nás obdarí nadprirodzenou radosťou, pokojom, láskou...

Najmä Štedrý deň bol pre mňa vždy dňom s veľkým D, hoci stále častejšie som skúmala realitu jeho prežívania ľuďmi okolo mňa. Počas čakania na zvonček som uprene vyzerala z okna činžiaku, kde sme bývali, či neuvidím v iných oknách podobne roztúžené bytosti, a rozmýšľala som, ako sa majú tí a tí, ktorí sa práve mihli za oknom alebo rozsvietili stromček. Sú radostní? Radostnejší než ja? Stále častejšie som stretávala ľudí, ktorí sa Vianoc boja, neznášajú ich a ledva sa vedia dočkať začiatku normálneho pracovného týždňa, reality, ktorá im opäť pomôže prekryť vnútorný smäd po láske a zabudnúť na samotu a vianočné traumy.

Priznám sa úprimne, že túžba po krásnych Vianociach pretrvávala vo mne aj po mojom obrátení. Tak ako som sa vyvíjala, postupne sa menila od magického vnímania štedrovečerných udalostí, cez melancholické prežívanie Vianoc v puberte, po nostalgické záchvevy počas Vianoc v dospelosti, keď už všetci okolo mňa išli spať a ja som v tichu tmavej spálne mohla rekapitulovať ďalší prežitý Štedrý deň. Bola som ochotná obetovať množstvo energie, aby sme sa všetci cítili dobre. Žiaľ, sústredila som sa viac na chvíle, keď už mali Vianoce „prepuknúť", v období príprav som až taká „milá" nebola… A hoci som sa veľmi snažila, často sa udialo niečo, čo narušilo dlho očakávanú harmóniu Vianoc a čo mnou s rôznou intenzitou zatriaslo: „Uvedomuješ si, o čo tu vlastne ide?" Buď ochorelo dieťa a jeho kašeľ narúšal vianočnú pohodu, alebo došlo, často aj mojím pričinením, k eskalácii napätia pri poslednom umývaní riadu, inokedy ma škrelo, keď ani počasie nenaznačovalo, že by mohlo ísť o pravé, toľko očakávané tiché, biele Vianoce.

Som nesmierne vďačná Pánu Bohu za dar môcť odmalička počas Vianoc počúvať zvesť o narodení Spasiteľa, či už počas rodinných stíšení alebo bohoslužieb, koncertov duchovnej hudby či detských vianočných programov v cirkvi. Ale napriek kráse vianočných chvíľ a počúvaniu stoviek kázní a piesní o narodení Krista, a zároveň práve vďaka nim som si omnoho viac uvedomovala svoj duchovný smäd po samom Bohu. Spolu so C. S. Lewisom som vďaka týmto bôľno-krásnym chvíľam oveľa intenzívnejšie vnímala, že túžim po niečom VÄČŠOM, že toto je síce krásne, ale ešte to nie je ONO, toto ešte nie je NEBO, toto ešte nie je ON!

Potom, len asi pred desiatimi rokmi, došlo k veľkej zmene. K zázraku naplnenia môjho "vianočného" smädu samotným Bohom! Pán nedáva kameň namiesto chleba tým, ktorí ho prosia, a to ani melancholickým, citlivým ľudkom, ako som ja. Dnes viem, že ten zázrak bol blízko mňa celý ten čas môjho volania, môjho smädu… len som mu kvôli ľudským zážitkom počas Vianoc nedávala dosť priestoru.

Ten zázrak sa nezačal počas Vianoc – napokon, to už všetci vieme, že decembrové Vianoce sú „spoločensky dohodnutým" dátumom pripomínania si narodenia Krista.

Pane, som smädná po Tebe! Otvor mi oči, nech vidím Teba – prameň živej vody... (Ef. 1 , 17–19)

Bolo to práve v najťažšom období môjho života, keď sa mi Pán Boh rozhodol v mojej zlomenosti ukázať hĺbku radosti vianočnej zvesti. Zatúžila som čítať Písmo ako dieťa, ktoré prvýkrát počuje najneuveriteľnejší príbeh na svete. Modlila som sa podľa Efezanom 1, 17 – 19: „Pane, som smädná po Tebe! Otvor mi oči, nech vidím Teba – prameň živej vody, nech môžem pochopiť zázrak inkarnácie!" Pán prijme každého smädného. Prijal aj mňa. Začal sa divotvorný proces v mojom živote – otvorenie očí, takže som vnímala skutočnú radosť základných právd Písma, o ktorých som roky vedela a verila v ne.

Najskôr mi začal ukazovať, čo znamená, že On je BOH. Dar údivu nad existenciou večného „Som, ktorý Som" sa nedá vtesnať do slov. Sedela som v obdive pred ním celé hodiny a nemala dosť ľudských slov chváliť ho. Po určitom čase objavovania Pána ako BOHA sa jedného dňa vo mne naplno rozsvietila toľkokrát počutá a zrazu taká neuveriteľne nádherná, hlboko prenikajúca pravda Božieho slova: Boh celého vesmíru je DOBRÝ BOH! Jeho veľkosť a Jeho dobrota objala moju dušu,

v jeho objatí sa rozplynulo moje melancholické *ja*. Žasla som ako dieťa: Môže niekto ako Stvoriteľ celého vesmíru, vlastniaceho miliardy hviezd, mať so mnou vzťah, hovoriť so mnou tak, aby som to mohla prežiť, aby som tomu mohla rozumieť? A tu mi On sám dal najväčší vianočný dar: Otvoril mi myseľ, aby som pochopila, že hľadal a našiel

spôsob, aby mohol so mnou – napriek všetkému môjmu ľudskému a ešte aj skazenému – každodenne žiť a hovoriť. Preto poslal svojho Syna ako Prostredníka, ktorý sa narodil v ľudskom tele, aby mohol byť so mnou stále, počas bežného roka, aj počas Vianoc, Prostredníka, ktorý rozumie reči ľudí, ich túžbam po kráse a láske. Po jeho odchode zo zeme nám daroval najcennejšieho, nikdy nezlyhávajúceho spoločníka – Ducha Svätého, aby sme vedeli pochopiť podstatu vianočnej zvesti.

Zvestuje nám radosť radostí, že nám daroval svojho Syna, Spasiteľa, Ježiša Krista, ktorý nás cez svoj kríž zachránil od našich hriechov.

V každú krásnu aj smutnú chvíľu je tu – priamo v našom vnútri – takýto prameň živej vody, uhášajúci duchovný smäd.

Aby sme už odteraz každé Vianoce – tak ako každý iný deň v roku – nech by okolnosti boli akékoľvek, mohli jasať radosťou zo všetkých najradostnejšou – že On naozaj existuje a že je Immanuel – Boh stále s nami.

Danka Hanesová

Blahoželáme

Dňa 18. 5. 2017 bola za profesorku pedagogiky vymenovaná prezidentom slovenskej republiky Andrejom Kiskom sestra Danka Hanesová. Pre mňa, bývalú študentku na jej univerzite, je táto udalosť povzbudením do práce, aj pripomenutím veľkej Božej milosti, že máme vo svojom okolí, v našej cirkvi ľudí, od ktorých sa môžeme učiť a nasledovať ich príklad.

Drahá Danka, tešíme sa z Tvojej poslušnosti v povolaní, ktoré si prežila.

Ďakujeme Pánu Bohu za Tvoj príklad, ktorý nám pripomína, že aj my máme pracovať na našich charakteroch aj vo všetkých ostatných oblastiach našich životov na Božiu slávu.

Srdečne blahoželáme! Soli Deo Gloria!

Za Redakčnú radu Rozsievača,

Lýdia Podobná

Najväčšia láska v spojení s Vianocami

Zdá sa, že najväčšia láska svojou duchovnou kvalitou presahuje prirodzené možnosti človeka. *Láska je trpezlivá, je dobrotivá, nezávidí, nevystatuje a nenadúva sa... a konečne všetko znáša, všetkému verí, všetkého sa nadeje a všetko pretrpí. Láska nikdy neprestane*. Pomyslíme si, že život v takejto láske je pre obyčajného človeka nedosiahnuteľný. Môžeme o podobnej láske len snívať, ale žiť v nej nedokážeme. Doložím to dvomi príkladmi:
Láska nemyslí na zlé. Ako sa dá na zlé nemyslieť, ak som bol zlomyseľnosťou človeka priamo zasiahnutý? Zlo vyruší a stále hryzie. Ak dostaneme úder alebo sme odmietnutí a nepochopení, to zraňuje a pohoršuje natoľko, že sa nevieme zbaviť zlých myšlienok, aj keď nás evanjelium učí, že máme obnovením mysle meniť situáciu. Láska nemyslí na zlé. Zlo môžeme obmedziť, ba úplne zastaviť. Či neplatí, nedaj sa premáhať zlému, ale premáhaj dobrým zlé? A teraz si spomeňme na jedinú skúsenosť, ako sme z Božej milosti v poslednom mesiaci zlo premohli dobrom. Je to ťažké. Je život v najväčšej láske naozaj nedosiahnuteľný?
Najväčšia láska nie je sebecká. Žijeme s výzvami evanjelia ako s chlebom každodenným, už to poznáme naspamäť: milujme sa, milujte jeden druhého, tak ako vás miluje Pán... A najvyššie prikázanie: Milovať Boha a blížneho svojho ako seba samého! Ale každodenná skúsenosť potvrdzuje, že zvyčajne akosi viac uprednostňujeme seba.
Keď sa v období Vianoc zastavíme pri jasličkách spomeňme si na slová Pána Ježiša, ako si zavolal dieťa, postavil ho medzi učeníkov a riekol: *„Ak sa neobrátite a nebudete ako deti, nikdy nevojdete do kráľovstva nebeského. Kto sa teda pokorí ako toto dieťa, je najväčší v kráľovstve nebeskom“* (Mt 18, 3 – 4).
Žeby život s najväčšou láskou bol možný len pre človeka, ktorý uverí a vztiahne osobne slovo Pánovo na seba? Len tí najväčší – teda pokorní ako deti, sú spôsobilí žiť s najväčšou láskou? „Najväčší“ v kráľovstve nebeskom potom nie je stav človeka, ale zakaždým ide o postoj učeníka. A učeník napriek spoločenskému postaveniu sa učí a rozhoduje zostupovať na úroveň dieťaťa. Je to žalostne, inokedy až pochabo ťažké, neprirodzené, ale učeník tak urobí, lebo zažil a presvedčil sa, že bez pokory zostáva osamotený vonku.
Pýcha vytesní človeka na stranu Božích protivníkov. Učeník však urobí všetko a rozhoduje sa pre život s najväčšou láskou.
Život s najväčšou láskou je viazaný na pôsobenie Ducha Svätého, je vlastne životom vzkrieseného Krista v nás: „Už nežijem ja...“ Objav najväčšej lásky poznačí a mení celý náš život.
Taká je živá viera: Keď nás Duch Svätý prebudí k modlitbám za obnovu prvej lásky a rozhodujeme sa v úprimnej túžbe ochotne vzdať seba, ako zázrakom nachádzame brata, ktorého sme predtým nevnímali. Možno sme ho aj odmietali, lebo bol iný a nevedeli sme, že nás dopĺňa a s jeho prijatím prijímame dar. Tým darom je usvedčenie, že ešte sme nedosiahli, nie sme dokonalí. Začína sa upravovať scéna života a pre spoločenstvo zboru sa otvára nový priestor v duchu evanjelia. Už v ňom nebude vzájomné odsudzovanie a odmietanie, ale priznávanie nedostatkov, vzájomná ochota k modlitbám a vyznávaniu hriechov. Až vtedy sa potvrdí, že život s najväčšou láskou je skutočne nezameniteľný a ničím sa nedá nahradiť.

J. Stupka

Sláva na výsostech Bohu

„Sláva na výsostech Bohu, a na zemi pokoj, lidem dobrá vůle“ (Lk 2, 14).

Jsou tu opět Vánoce. A s nimi přicházejí neodmyslitelně i jejich dávné symboly – jesličky, pastýři, kometa, mudrci… Lidem se v mysli vynořuje známý oddíl z Lukášova evangelia, oznamující narození malého dítěte. Je ukončen známou větou o pokoji, kterou andělé zvěstují pastýřům. Zamysleli jste se někdy, co vlastně chtěli andělé v tomto významném okamžiku lidem celého světa sdělit? Nejen lidem té doby, ale i všem budoucím pokolením. Připomeňme si tento oddíl, který je završen poselstvím andělů, a to v kralickém překladu Bible, ve znění, ke kterému se dnes přiklání většina odborníků:
„A pastýři byli v krajině té, ponocujíce a stráž noční držíce nad svým stádem. A aj, anděl Páně postavil se podle nich, a sláva Páně osvítila je. I báli se bázní velikou. Tedy řekl jim anděl: Nebojtež se; nebo aj, zvěstuji vám radost velikou, kteráž bude všemu lidu. Nebo narodil se vám dnes Spasitel, jenž jest Kristus Pán, v městě Davidově. A toto vám bude za znamením: Naleznete nemluvňátko plénkami obvinuté, a ležící v jeslech. A hned s andělem zjevilo se množství rytířstva nebeského, chválících Boha a říkoucích: Sláva na výsostech Bohu, a na zemi pokoj, lidem dobrá vůle“ (Lk 2, 8-14).
Narození Ježíše Krista. Dokáže vůbec lidstvo domyslet tuto událost? Vždyť sám Bůh, Stvořitel nebe, vesmíru i člověka, přichází jako dítě na naši Zemi, aby vykonal dílo záchrany, které přislíbil. Jak slavná chvíle pro lidstvo! Tak slavná, že se dokonce otevřelo samo nebe a zjevilo se množství andělů. V té krátké chvíli, kdy měli andělé možnost lidem něco sdělit, stačili říct jedinou větu: „Sláva na výsostech Bohu, a na zemi pokoj, lidem dobrá vůle.“ Od té doby provází tato věta Vánoce po celém světě.
Co andělé zvěstují?
Co nám vlastně stačili andělé oznámit? V tak slavnou chvíli to jistě nebylo něco bezvýznamného. Naopak, andělé se snaží mocným chorálem předat to nejdůležitější poselství o Bohu a o lidech. Rozumíme dnes tomuto sdělení? Jaké může být to nejdůležitější sdělení o Bohu, ale i o nás, lidech?
Poselství o Bohu. Co lze říct o Bohu, Stvořiteli nebe a Země, nejvýstižněji? O Bohu, který přebývá v nepřístupném světle – „na výsostech“, jehož žádný z lidí neviděl a vidět nemůže? To, že Jemu jedinému, Dárci života, patří věčná čest a sláva! K tomu již nelze nic dodat, vždyť Bůh je naprosto dokonalý.

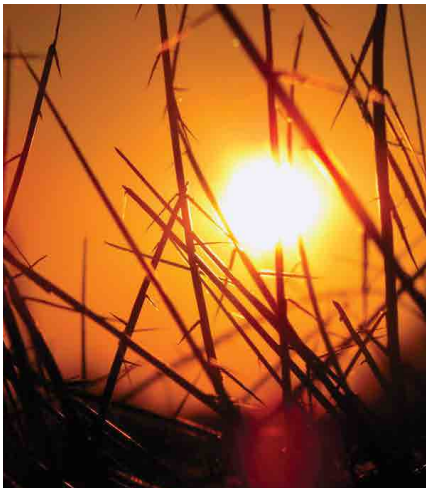

Sdělení lidem. A co víc mohli andělé přát lidem na této Zemi? To, co každý člověk touží mít nejvíc – pokoj. Svět bez válek, svárů, stresů, partnerských hádek… Jak vzácný je pokoj v našem porušeném světě. Jak ho však dosáhnout? Když andělé přejí na Zemi pokoj, vzápětí jedním dechem připojují recept – **přání dobré vůle**.
Buďme proto lidmi dobré vůle. I v tyto svátky. Vyjděme sami vstříc druhým a urovnejme narušené vztahy. V takové chvíli už nezáleží na tom, kdo se více provinil. Udělejme my ten první krok. A výsledek bude stát za to. Bůh pokoje a lásky bude s námi. Pak prožijeme opravdu pokojné a radostné Vánoce!

Petr Kolek

Hodnota bez peňazí

Nedávno sme cestovali vlakom z malého rodinného stretnutia. Pri prestupovaní sme stretli ďalší manželský pár. Keď počuli, že pochádzam z Tekovských Lužian, zbystrili pozornosť, pretože tam pred rokmi pracovali na železničnej stanici. Boli starší ako my, a tak prišla reč aj na roky 1946 – 47, keď prebiehalo presídľovanie. Spomínali na plne naložené vlaky smerujúce na juh a tiež aj na chudobných Slovákov, ktorí prišli z Maďarska.

Do Tekovských Lužian sa vtedy prisťahoval zbor v počte asi 200 osôb. V dedine veľa pracovných možností nebolo, tak sa väčšinou zamestnali v roľníckom družstve. Pretože to boli ľudia pracovití, čestní, zodpovední a zruční, družstvo prosperovalo lepšie ako ostatné družstvá v okolí. Vianoce nám pripomínajú príchod Spasiteľa sveta Pána Ježiša Krista, ktorý tiež prišiel medzi ľudí chudobný.

Opustil svoju slávu, vysoké postavenie a všetko, čo v nebi mal, narodil sa v maštali a bol uložený do jasličiek, pretože sa pre neho lepšie miesto nenašlo. Josh McDowell vo svojej knihe „Nové dôkazy..." pokračuje, že „vyrástol v inej dedine, kde až do svojich tridsiatich rokov pracoval v tesárskej dielni jednoduchého remeselníka. Potom sa na tri roky stal putovným kazateľom. Nikdy nenapísal knihu. Nikdy nemal kanceláriu. Nikdy si nezaložil rodinu ani nemal dom. Neprihlásil sa na žiadnu univerzitu. Nikdy nenavštívil veľké mesto. Nikdy sa nevzdialil viac ako 300 km od miesta, kde sa narodil. Nerobil veci, ktoré vedú k sláve.

Mal len 33 rokov, keď sa proti nemu obrátil prúd verejnej mienky. Jeho priatelia utiekli. Jeden z nich ho zradil. Bol odovzdaný do rúk nepriateľov a podstúpil posmešné súdne pojednávanie. Priklincovali ho na kríž medzi dvoch zločincov. Keď zomieral, jeho kati hrali o jeho plášť, jediný majetok, ktorý na zemi mal. Keď zomrel, súcitný priateľ ho uložil do hrobu, ktorý mu nepatril. Prešlo dvadsať storočí a dnes je ten muž ústrednou postavou ľudstva. Žiadne armády, ktoré kedy pochodovali, námorné sily, ktoré sa kedy plavili oceánmi, žiadne parlamenty, ktoré kedy zasadali, žiadni králi, ktorí kedy vládli, neovplyvnili tak život ľudí na tejto zemi ako ten jediný osamelý život."

Aký vplyv mal Ježiš? D. James Kennedy a Jerry Newcombe sa pokúšajú aspoň čiastočne zodpovedať túto otázku a spomínajú nasledovné: „Nemocnice, ktoré sa začali rozvíjať v stredoveku. Univerzity, ktorých rozvoj sa začal takisto v stredoveku. Navyše väčšinu najslávnejších svetových univerzít založili kresťania na kresťanské účely. Gramotnosť a vzdelanosť spoločnosti. Parlamentné vlády. Rozdelenie politickej moci. Občianska sloboda. Zrušenie otroctva v staroveku aj v novoveku. Moderná veda. Kolumbov objav Nového sveta. Príspevky a charity. Vyššie štandardy právneho systému. Povýšenie bežného človeka. Veľká úcta k ľudskému životu. Civilizovanie mnohých barbarských a primitívnych kultúr. Kodifikácia a písomné stvárnenie mnohých jazykov. Väčší rozvoj kultúry a hudby. Inšpirácia najväčších umeleckých diel. Nespočetné množstvo zmenených životov, ktoré sa vďaka evanjeliu stali prínosom pre spoločnosť."

Nečakané stretnutie s krajanmi a ich svedectvo o prínose našich predkov pre spoločnosť, do ktorej sa pred mnohými rokmi prisťahovali, bolo pre nás milým prekvapením a zároveň „malým zázrakom".

Veď nakoniec k tým, ktorí majú z toho všetkého úžitok, patrím aj ja. Môj život, kedysi smutný a beznádejný, bol prostredníctvom viery v Pána Ježiša Krista pozdvihnutý, naplnený a premenený k lepšiemu, za čo som nesmierne vďačný.

A podobné skúsenosti majú mnohí ďalší. Ľudia pokorní, skromní a jednoduchí obohatili iných.

Investovali svoje životy do niečoho, čo pretrvá. Nech aj tieto Vianoce sa stanú príležitosťou urobiť pre ľudí to najdôležitejšie, čo môžeme: povedať im o večnom živote.

Ľ.P. v B. Štiavnici

Vánoce v létě?

Je červenec, a já poslouchám CD s vánočními písněmi. Mám je hodně oblíbené. Kolega v práci se na mne dívá a nechápavě kroutí hlavou. Není potřeba se ptát proč. „To jsem ještě neslyšel…." Skoro jsem se zarazil a přemýšlel, jestli to není fakt moc divný.

Vánoční písně, koledy, se poslouchají a zpívají přece jen před Vánoci a během nich.

A já se ptám PROČ?

Proč neposlouchat a nezpívat písně o úžasné zvěsti Vánoc uprostřed horkého léta? Nebo se to snad nesmí? Narušuje to snad nějak křesťanskou zvěst?

Když o tom tak přemýšlím, zkouším si představit druhý extrém, který je v našich podmínkách téměř nepředstavitelný, že by před Vánoci a během nich nezněly a nezpívaly se žádné vánoční písně a nehrála žádná vánoční hudba.

To by snad bylo ještě horší než Vánoce na blátě.

Do jaké míry jsou Vánoce nás, křesťanů, závislé na „předvánočním folklóru"? Myslím všechny ty přípravy, jako je uklízení, horečné nakupování všeho možného i nemožného, příprava jídla a výzdoba vně i uvnitř domů. Jak moc jsme závislí na sváteční atmosféře, při níž nesmí chybět zmíněná hudba a zpěv?

Bez čeho bychom si Vánoce vůbec neuměli představit?

Na čem stojí naše radost z Vánoc?

Co kdybychom Vánoce slavili každý měsíc, vždy od 24. dne? To by pak nebyl svátek, ale něco běžného, všedního.

Ale událost, že se narodil Spasitel pro všechny, kteří o to stojí, je skutečností, kterou můžeme oslavovat každý den, 365x v roce. A vůbec to nebude všední, protože jde o to, **že jsme byli vyvedeni z cely smrti do života; ze tmy do světla.** A to se dá slavit každý den!

Je úžasné, že nemusíme prožívat Vánoce jen jako lidé, kteří Boha neznají, že naše vánoční radost není závislá na nákupní horečce, uklízení, pečení a zdobení… že nezávisí na vánočním stromku, jídle a pití, na dárcích, a vůbec na tom všem vánočním folklóru.

Že můžeme tento čas prožít zcela netradičně bez vší té okázalosti, která krátce poté splaskne jako obrovská bublina.

Můžeme druhým ukazovat, jak se dá krásně prožívat tento čas bez stresu - nervozity a přitom v radosti a uspokojení, což nám může zůstat i po Vánocích, a třeba až do Vánoc příštích. A tak můžeme mnohé tradice Vánoc klidně změnit, připravovat se na ně a prožívat je jinak, než jsme byli zvyklí, a jinak, než to dělají lidé okolo nás.

Hlavně, abychom měli krásný čas s Pánem Ježíšem Kristem. A pamatujme, že On k nám může přicházet i v podobě lidí osamocených a smutných, kteří se Vánoc bojí, protože budou zase sami. Ať se s NÍM nikdo z nás nemine, to by byla opravdu škoda.

Mirek Jersák

Príbeh Vianoc pre deti

Každým rokom, na Vianoce,
v besiedke sa učíme,
Ježiš Kristus narodil sa
v maštali a na slame.

Prečo nešli do paláca,
aby tam sa narodil?
Prečo Pán Boh všemohúci
toto všetko dopustil?

Mária dnes, ako vždycky,
pri práci si spievala.
Keď tu zdvihla od práce zrak,
prekvapená zostala.

Pred ňou zrazu zastala si
celkom biela postava.
Vravel, že je posol Boží.
Zvláštne. To sa nestáva.

„Dobre, anjel, keď si z neba,
čo Ťa ku mne privádza?
Hladný si, či chceš sa napiť?
Blízko tu je oáza."

„Nie som hladný ani smädný,
priniesol som posolstvo.
Boží syn sa narodí vám,
to je moje tajomstvo."

„Keď je to tak, ako vravíš,
tajomstvom to nazývaš,
prečo také tajné správy
práve mne tu rozprávaš?"

„Lebo Ty si vyvolená,
jediná si na zemi.
Dieťa, Ježiš, narodí sa.
Jeho matkou budeš Ty."

„Anjel drahý, to je omyl,
nepatrí mi správa tá.
Nemôžem ja dieťa nosiť,
nie som ešte vydatá."

„Pán Boh zošle svojho Ducha,
On ťa slávou naplní.
Pri tom Jozef, snúbenec Tvoj,
vo všetkom ťa podporí."

Jozef aj dnes, ako vždycky,
usilovne pracoval.
Keď mu niekto opatrne
na kraj dverí zaklopal.

„Mária, a čože klopeš?
Veď vstúp ďalej, ako vždy.
A čo to máš pod šatami,
dáky darček ukrytý?"

„Jozef drahý, dieťa čakám,
Boh mi milosť prejavil.
Príde na svet, menom Ježiš,
aby ľudstvo zachránil."

Nebolo mu všetko jedno,
Máriu však miloval.
Zvalil sa na svoju posteľ
a o chvíľu tvrdo spal.

Vo sne k nemu anjel vravel:
„To dieťa je od Boha.
Postaraj sa o Máriu.
Je to tvoja úloha."

Kráľ chcel prehľad o všetkom mať,
a tak zákon nastolil,
aby každý zapísal sa
v meste, kde sa narodil.

Tak aj Jozef, dobrý človek,
somára si prenajal,
aby svoju Máriu si
počas cesty šanoval.

Lenže somár je len somár,
nedá sa s ním vychádzať.
Keď má stáť, tak radšej pôjde,
keď má ísť, tak bude stáť.

Nepomôže pekné slovo,
ťahať ani potlačiť,
ani výtka, ani bitka,
tak ho treba navnadiť.

Návnada je užitočná
keď s ním pohnúť nedá sa.
Niekedy je vhodná slama,
inokedy klobása.
Keď somára presvedčili,
jedla, pitia stačilo,
po chvíli sa pred pútnikmi
krásne mesto zjavilo. (Bratislava)

V čase tom si jasná hviezda
po oblohe putuje.
Múdri králi na východe
vedeli hneď, čo to je.

Na cestu sa vychystali,
zbalili sa poctivo.
Vzali si aj vzácne dary,
zlato, myrhu, kadivo.
To isté, však v inom kraji,
urobili pastieri.
Lebo anjel povedal im,
by tiež dary priniesli.

Medzitým sa dobrý Jozef
o Máriu postaral.
Dbal, nech somár nevyvádza
a smer správny vždycky mal.

Prišli až do Betlehema.
Kde však budú nocovať?
Na prvý dom zaklopali:
„Môžeme tu u vás spať?"

„Prespať u mňa? To je dobré.
Veď vás vôbec nepoznám.
Okrem toho byt mám malý,
tak sa ledva vyspím sám."

Ani v druhom, ani v treťom
nocovať im nedali.
Všetci ich len odháňali,
miesto pre nich nemali.

Jeden muž však nemal srdce
od dverí ich vyhodiť.
Voviedol ich do maštale,
kde sa mohli uložiť.

Keď sa dni už naplnili,
Spasiteľ sa narodil.
Do dieťatka bezbranného
sám Boh na zem zostúpil.

Väčšej slávy, potešenia
asi ťažko mohlo byť.
Pastieri i traja králi
tiež sa prišli pokloniť.

Všetci prišli do Betléma,
dieťatku sa klaňali.
Anjeli sa radovali,
„Sláva Bohu!" spievali.

Prečo v takej chudobe nám
narodil sa Spasiteľ?
Proroctvá sa naplnili
a Boh sám to takto chcel.

Slávo Kráľ

Vánoce

Vánoce, nejkrásnější svátky
mého dětství, mého dospívání.
Vánoce jsou nejkrásnější svátky
i v podzimu mého života.

Vánoce, Vánoce už jsou tu zas,
jak jen běží Bohem nám určený čas!
O Vánocích k Betlému se díváme,
chválu Pánu Bohu vzdáváme.

Narodil se Spasitel, Boží Syn,
aby zbavil lidstvo hříchu, vin.
Lidem přines' lásku, pokoj, radost,
na zemi tu nejkrásnější událost.

Vánoce, Bohem požehnané svátky v roce,
dětem i dospělým radostí jásají srdce.
Od věků Kníže pokoje nám zaslíben,
nad Betlémem anděly zjeven.

Na zem sestupuje, ne v andělském lesku,
ne po žebři Jákoba.
Boží Syn byl z ženy narozen,
určený čas naplněn

Radujme se, veselme se,
Bůh nám v Kristu spásu nese,
za své dítky Bůh nás přijal,
když nám svého jednorozeného Syna dal!

Ať se co chce bude dít,
kdo nám radost může vzít?
Skrze svého Syna Bůh nám ruku podává,
nebeským se nám Otcem stává.
Za dílo spásy buď Bohu vzdána sláva.

Vlastimil Pospíšil
In memoriam

Kreslení ve sněhu

Kdy se u vás poprvé projevil talent? A kdo jej ve vás objevil?
Vzpomínám, že to bylo již v době mých pěti let. Naše mateřská školka byla na letním pobytu v malebné vysočině. Ztratila jsem se jedno odpoledne v lese, kde jsme si hráli. Šla jsem pořád dál a dál a oslněna krásou přírody si zpívala „Čechy krásné, Čechy mé, duše má se touhou pne..."
Vím, že tenkrát byl poprask a dlouho mne hledali v lese. Přivedla mne nějaká babička, která mne potkala. Později v mládí jsem objevila dopis, který tenkrát poslala učitelka k nám domů. Píše v něm, že malá Mařenka všude chodí, tančí a zpívá, ať mne prý dají na uměleckou školu.

Jaké profese vás přitahovaly, když jste byla ještě školou povinná, co vás bavilo?
Vím, že mne přitahovala matematika. Doma jsem si ze zvědavosti řešila mnoho příkladů z učebnice dopředu. Byly to pro mne zajímavé hádanky a rébusy. Líbily se mi lidové zpěvy a tance i balet, velmi však i sport a tělocvik. S předstihem jsem se naučila číst a pak jsem již byla ztracena. První knížky, co jsem četla, byly „Příběhy Ferdy mravence" od Ondřeje Sekory, pak „Pohádky tisíce a jedné noci", české pohádky, ruské byliny a báje o bohatýru Iljovi Muromcovi, ale i Karafiátovi „Broučci", „Kája Mařík" a další.

Měla jste dobré učitele v hodinách kreslení v základní škole? Neměla jste tam problémy?
Veliký problém jsem měla hned v první třídě. Paní učitelka nám při míchání barev nařídila, ať dáme do kalíšku s vodou celou barvičku. Barevný knoflík se rozpouštěl a pomalu mizel a mně bylo do pláče, že budu mít po barvičkách. Tenkrát byla padesátá léta, byl silný populační nárůst a plné třídy dětí, místa učitelů zastávaly i ženy z domácnosti. Později jsme měli již lepší učitelku, ale kreslili jsme pořád dokola přírodniny, dbalo se na jejich realistický vzhled, úhledné provedení práce, bylo to docela nezáživné.

Měli s vámi vaši rodiče jiné plány? Jaké?
To, že tolik inklinuji k tvořivosti a malování nebylo doma bráno s pochopením. Jednou jsem při kreslení nechtěně poškrábala povrch konferenčního stolku. Přikrývala jsem poškozené místo všemožně dečkami a bála jsem se, že až bude objeveno, dostanu výprask. Ten již přišel v raném dětství, když jsem si o Vánocích prodřela prstíky nových krásných rukavic kreslením ve sněhu. V příbuzenstvu neměl nikdo výtvarné sklony, moje dráha se měla odvíjet, jak je běžné u mnoha dívek a žen. I když jsem školu zvládala s vyznamenáním, bylo mi dáno na vědomí, že bych měla jít do zaměstnání.

Našla jste pochopení u rodičů, když jste jim oznámila své rozhodnutí stát se malířkou, nebo jak to bylo?
Na konci školní docházky mi bylo jasné, že se o svou budoucnost musím postarat sama, do učení či továrny jsem jít nechtěla. Dala jsem si přihlášku na Školu uměleckých řemesel v Brně a byla po talentových zkouškách přijata.

Jak se odvíjel váš profesní život dále?
Po maturitě jsem se chtěla vzdělávat dále, ale nabídli mi místo učitelky výtvarné výchovy na Lidové škole umění v Boskovicích. Tam jsem dojížděla šest let a přitom dálkově vystudovala pedagogickou fakultu na Masarykově univerzitě. Jít na denní studium vysoké školy do Prahy bylo velkou finanční zátěží a v Brně tehdy neexistovala žádná Fakulta výtvarných umění, jen Dějiny umění na Filosofické fakultě. Stále více mi bylo jasnější, že mi profese učitelky stačit nebude.
Chtěla jsem se věnovat cele výtvarnému umění a hledala cestu, jak to uskutečnit. Uměleckoprůmyslová škola nás naučila pracovat s různými výtvarnými materiály a navrhovat předměty užitého umění, být tak zvaně designéry. Má počáteční volná tvorba byly drobné i větší výtvarné práce v kovu, textilu a kůži. Byly to šperky z točeného drátu, z textilního vlákna, nebo i z tepané mědi. Vytvářela jsem netkané textilní objekty z lepeného vlákna, větší tapiserie z drátěného pletiva, drobné lité a tepané reliéfy. Tyto své práce se mi dařilo prodávat přes Český fond výtvarného umění Dílo.
To, že budu malířkou, nebylo ještě zřejmé. Obrat nastal kolem roku 1976, kdy jsem nakreslila svůj první kreslený vtip a začala tvořit své první „drásané" obrázky. Byl to výsledek tehdejšího mého rozhodnutí opustit kantořinu a přejít do nejistého, ale svobodného uměleckého povolání.

Jaké důvody vás vedly k rozhodnutí, že se začalo ve vaší tvorbě projevovat Boží slovo? V době vlády komunistů v naší zemi to umělci neměli jednoduché.
Moje dětství bylo provázeno tlakem ateismu ve škole i jinde. Pamatuji si naši nevěřící třídní, která nechávala občas klečet v koutě mou hodnou spolužačku za to, že v neděli klečívá v kostele. Já jsem již na národní škole napsala do svého sešitu na zadní stránku velkým písmem větu: „ Budu vždy věřit v Boha!" Sešity jsme pravidelně odevzdávali na opravování. Nic se však nestalo, zřejmě si věty napsané vzadu učitel nevšimnul. Možná to i nechal tak. Když jsem se v roce 1979 na evangelizaci bratra Jána Krišky veřejně přihlásila k víře, měla jsem pocit, že mně zakážou publikovat v Dikobrazu a jiných časopisech. Tisk byl tenkrát většinově stranický. Můj kreslený humor byl již tři léta publikován, stejně jako moje ilustrace v novinách. Začínala se rozvíjet moje spolupráce s televizí, přibyly rozhovory v rozhlase, výstavy doma i v cizině. Po evangelizaci jsem si připadala najednou jako ideologický diverzant a čekala, kdy přijde zákaz a jaký bude trest. Byly jsme tenkrát v Dikobrazu dvě věřící autorky, Vlasta Švejdová a já. Vlasta byla již dlouho kmenovou autorkou, mne netiskli až tak často. Myslela jsem, že to o nás nevědí. Později mi však došlo, že zřejmě ano, ale to už bylo po „sametové revoluci".

Váš styl je jedinečný. Chtěla byste se s námi podělit o to, jak vznikal, uzrával?
To, že se u mne vytvořilo něco jako „můj styl", jsem si ani nevšimla. Neusilovala jsem o něj. Kreslila jsem tak, jak jsem nejlépe uměla, a přesto s mnohými kresbami nebyla spokojená. Vše vykrystalizovalo jaksi samo a teď vidím, že moje kreslení i malování nese určité charakteristické znaky, jež mnozí nazývají uměleckým stylem.

Jaká nejmilejší zkušenost vás během vaší tvorby potkala? A naopak, co vás nejvíc zklamalo?
Potěší mne odezva či rezonance na stejné vlně u diváků. Když se podaří, že dílo u nich vyvolá příznivé pocity, nebo dokonce euforii a slast, která je vzácná, ale přichází a prozáří tvorbu jako zjevení. Smutek a zklamání mne jímá, když vidím, kam se kultura a umění dnes posouvá i odsouvá.
Z důležité prioritní pozice pro rozvoj osobnosti člověka se dostává ve vnímání na periferii a v některých formách i do polohy pokleslosti a negace.

Jaké doporučení byste dala dnešním mladým začínajícím malířům?
Je to dilema. Dnes boduje i takový malíř, který napnuté plátno položí na zahradě,

a po roce zvedne ze země a vystaví se všemi stopami, jež na něm zanechal déšť, sníh, slunce i vše, co na něj dopadlo. Vystaví se i obyčejná věc bez jakéhokoliv výtvarného zásahu, jak to kdysi nastartoval Marcel Duchamp. Stačí, když se překvapivě pojmenuje, nebo dílo jiným způsobem šokuje. Poctivá tvorba není zárukou, že dílo bude prezentováno v renomovaných galeriích.

Chtěla byste se s námi podělit ještě o něco jiného, na co jsme se vás nezeptali?

Nedávno se mi dostala do rukou kniha Benjamina Kurase „ Pohřbívání svobody". V ní autor otevřeně hovoří o „warholizaci" současného umění. Andy Warhol, původně Andrej Varchola, se narodil rusínským rodičům přistěhovalým ze Slovenska do Ameriky. Cituji text Benjamina Kurase: „Odbourávání kritérií a smyslu pro kvalitu, talent, profesionalitu a pracovní etiku. Tento pojem odvozuji od Andyho Warhola, mnoha lidmi pokládaného za umělce, jinak proslulého jako plagiátor fotografií Marilyn Monroe a plechovek Cambellových polévek, na kterých vydělal miliony. Umění je – nebo kdysi bývalo – jakýmsi předvojem hledání dokonalosti, harmonie a aspirace k vyšším principům, žebříkem k vystupování z banality, bezcitnosti a vulgarity každodenního života. Kvalita umění ovlivňuje kvalitu všeho ostatního, a to nejen esteticky, nýbrž i eticky, politicky, materiálně, sociálně, ekonomicky a ekologicky. Má také rozhodující dopad na etiku lidských vztahů a veřejného chování.
A zde je Warholova definice umění: „Umění je to, co vám projde." Připomíná mi to výrok jednoho znalce buddhismu, který o buddhismu prohlásil něco podobného..., že je v něm veliké prázdno a nic svatého.

Kde bychom se mohli seznámit komplexně s celou vaší dosavadní tvorbou? Uvažujete o vydání nějakého souboru obrazů?

Nebývá samozřejmostí, že autor vystaví celé svoje dílo. Na výstavách bývají prezentovány obvykle menší, tematicky zaměřené kolekce obrazů, na webových stránkách zase jen výběr. Vystavit komplexní soubor svých obrazů či kreseb se zatím nechystám. Přesný přehled všech svých prací nemám ani ve své dokumentaci. V těchto dnech však právě vychází kniha Biblická Přísloví v mých kresbách. Je tam přes dvě stě vybraných a ilustrovaných biblických veršů z knihy Přísloví. Zájemci si ji mohou zakoupit v knihkupectví nakladatelství Cesta v Brně. Mají tak příležitost shlédnout aspoň část mé tvorby inspirované Božím slovem a povzbudit se jím i potěšit.

Rozhovor s malířkou Marií Plotěnou vedla Marie Horáčková

Čaro Vianoc

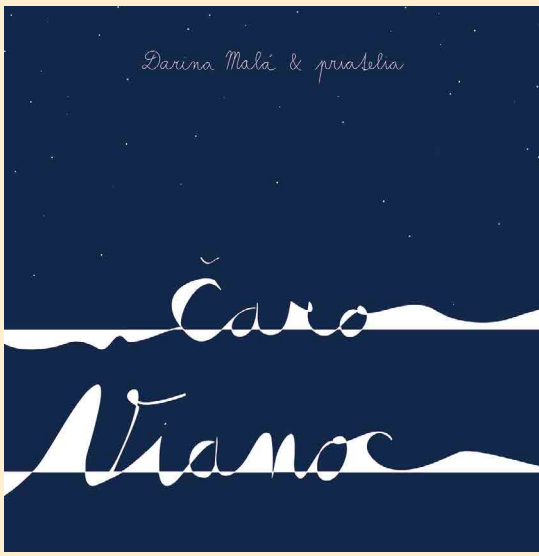

Chcem vám povedať o jednom vianočnom projekte, ktorý priniesol veľa radosti, a verím, že ešte aj prinesie.
Vianoce, moje obľúbené sviatky. Darčeky, dobré jedlo, oheň v krbe, sánkovačka, koledovanie, dokonca mi nevadí ani tá komercia. Pre mňa je to zároveň aj obdobie (spolu s blížiacim sa koncom roka) zastavenia sa, premýšľania a prehodnocovania uplynulého roku.
Pomaly, ale isto sa stalo zvykom, že každý rok som tieto myšlienky vložila do slov, pridala hudbu, a tak vznikli autorské piesne.
A keď sa ma ľudia začali vypytovať na to, kedy už nahrám nejaké svoje skladby, napadlo mi, že prečo by to nemohli byť práve tie vianočné?
A keď už vianočné, tak prečo z toho neurobiť projekt, do ktorého sa môžu zapojiť aj iní?
Tá predstava ma nadchla – prizvať ľudí z rôznych oblastí, etáp môjho života, aby sme spolu vytvorili niečo, čo poteší, ktovie... možno aj ďalšie generácie. A tak sme na tom začali robiť.
V lete a na jeseň 2016 nás čakali prvé nácviky, tvorba aranžmánov, nahrávanie. Takmer každá pieseň je iná, štýlovo a aj tým, kto sa na nej podieľal. Či už to boli moji bratia, alebo priatelia z chválospevového tímu nášho zboru, kolegovia, alebo samotní študenti z nášho lokálneho Fusion spevokolu, všetci sa zapojili ochotne, s radosťou, vedeli, že cieľom nie je zarobiť peniaze, ale ponúknuť dar.
Veď práve Vianoce sú pripomienkou toho, že aj nám bol daný ten najväčší dar! A tak aj my sme chceli tento finálny produkt darovať. S túžbou, že dobrá správa bude znieť v autách i domácnostiach, vytvorí priestor pre rozhovory o význame Vianoc.
Avšak vieme, že nič v tomto svete nie je zadarmo, respektíve, vždy niekto musí zaplatiť cenu. Toto bola najväčšia výzva, a zároveň aj najväčšie povzbudenie, keď sme vyhlásili verejnú zbierku. Mnohí ľudia, a pravdepodobne aj niektorí z vás, ktorí čítate tieto riadky, zaslali dar, a tak sa nám podarilo vyzbierať až 85 % z celkovej sumy, ktorá išla na pokrytie nákladov spojených s nahrávaním a produkciou.
Virtuálne CD uzrelo svetlo sveta 4. decembra 2016, a odvtedy si žije vlastným životom. Je dostupné a zadarmo stiahnuteľné: **www.soundcloud.com/darina-mala/sets/caro-vianoc**
Tento rok sme pridali aj možnosť stiahnuť si iba playbacky a tiež text piesní s akordami.
Všetky informácie a novinky nájdete na facebookovej stránke (www.facebook.com/carovianoc2016).

Darina Malá

Ohňostroj života a dílo Kristovo

Nastal čas vánoční a lidé se sešli na slavnostním koncertu Händelova *Mesiáše*.
Světla v sále pohasínají, hovor pomalu utichá a dirigent zvedá taktovku. Chvíli čeká, než se všechno utiší a už znějí sálem první tóny předehry.
Zavírám oči a nechávám se s modlitbou vnést do světa tónů. Traduje se, že Georg Friedrich Händel se učil varhanní hře na malém, šestirejstříkovém nástroji bez pedálu, který v 17. století postavil v halleské Marktkirche krušnohorský varhanář Georg Reichel. Zvláštní zvuk těchto varhan mu tak lahodil, že o mnoho let později, když se přestěhoval do Británie, nechal postavit podobný nástroj pro sebe.
Své nejproslulejší oratorium *Mesiáš* napsal roku 1741 pro Dublin, kde ho také s obrovským ohlasem poprvé provedl. Ale již roku 1738 se Händel stal spoluzakladatelem penzijního fondu na podporu nemocných a zestárlých hudebníků, jejich vdov a sirotků. Jeho existence inspirovala založení podobných organizací ve Vídni, Berlíně, Petrohradě a roku 1803 i v Praze. V jeho prospěch dával každoročně provozovat jedno své oratorium. O dva roky později začal podporovat i nově založený londýnský nalezinec Foundling Hospital.

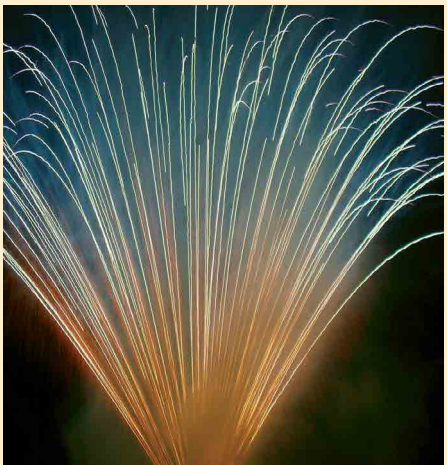

Předehra dozněla, stejně jako dozněl první příchod Mesiáše na tuto zemi. Je dokonáno. Zazněl poslední tón předehry, zazněla poslední Kristova slova z kříže na této zemi, ale doba milosti trvá do předem připravené

chvíle, kdy se začne odvíjet další část Kristova - Mesiášova díla.
Nejvyšší dirigent zvedne taktovku a chvíli čeká, až se lidé zklidní. Podobně čekal Pán Bůh na lidstvo před světovou potopou, ale z vod byla nakonec zachráněna jen Lotova rodina, jen osm lidí. Boží milost nám prodlužuje čas, ale jednou, my nevíme kdy, přijde Kristus podruhé na tuto zemi, jak zaslíbil, a v tu chvíli dá dirigentova taktovka pokyn k rozeznění celého orchestru, který je již připraven a čeká. Všichni služebníci jsou patřičně oblečeni, partitury jsou ozářeny Světlem, hudebníci mají veškeré vybavení, v ruce naladěné nástroje, hlas zpěváků je připraven. Hovor pomalu utichá, světla v sále se tlumí, služebníci očekávají první tón, první hlas, první nástroj, který bude znít stále silněji, tóny letí vzhůru, kde se proplétají střídavě s barevnými světly a tmou, pozvedají duši, až se hlava točí.
Hudební napětí se stupňuje. Vtom odněkud vytryskne ohňostroj života, tryskající proud barevných světel, odrážejících se na lesklých podlahách, ve zlatých ozdobách na balkonech, zábradlích, na hladinách vod. Podobnou situaci zažili kdysi pastýři, když se večer ohřívali u ohýnků. Kolem nich již vládla tma.
„Náhle při nich stál anděl Páně a sláva Páně se rozzářila kolem nich. Zmocnila se jich veliká bázeň. Anděl jim řekl: Hle, nebojte se, zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechen lid. Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán, v městě Davidově. Toto vám bude znamením. Naleznete děťátko v plenkách, položené do jeslí. A hned tu bylo s andělem množství nebeských zástupů a takto chválili Boha: Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi. Bůh v nich má zalíbení“ (Lk 2, 9–14).
Avšak to poslední Forte Fortissimo nás teprve čeká. Neznáme čas nejvyššího Dirigenta. Naše úloha je tiše na modlitbách čekat, dívat se na Dirigenta a nechat se vést tam, kam On chce, kde budeme užiteční. Ve chvíli, kdy On všechno vytvoří nové, budeme připojeni do toho závěrečného Forte Fortissima.
Důležité je, abychom byli dobře připraveni. **„Ať Pán posílí vaše srdce, abyste byli bezúhonní a svatí před Bohem, naším Otcem, až přijde náš Pán Ježíš se všemi svými svatými“ (1 Te 3, 13).**

Marie Horáčková

Ľubo Šramo a skupina ATTACK

rádio 7
rádio pre život

Dnes vám chcem priblížiť veľmi vzácneho, Bohom obdarovaného speváka, mimoriadne nadaného inštrumentalistu, skladateľa, príkladného pedanta a skromného, na prvý pohľad nenápadného, Ľuba Šrama. Mnohým našim čitateľom môže byť známy, lebo účinkoval v niekoľkých skupinách po celom Slovensku.
Ja som sa s ním zoznámil v čase, keď som za hlbokej totality viedol mládežnícky spevokol v našom baptistickom zbore v Bratislave na Palisádach. Mal som problém nájsť dobrého klaviristu, tak som si musel vystačiť aj sám. Veď keď sa mladí speváci raz niečo naučia, dirigenta už veľmi nepotrebujú.
Raz na jeden náš nácvik prišiel nenápadný sympatický chlapec, že bude v Bratislave študovať a mohol by sa zapojiť do práce spevokolu. Niekto mi vtedy pošepol, že veľmi dobre hrá na klavíri. Ale ako ho mám vyskúšať práve teraz? Čo keď sa mi nebude páčiť? To ho mám pred všetkými poslať domov?
Chcel som mu ukázať moju predstavu o hraní a začal som hrať jednu predohru známej piesne a spevokol sa pripojil. Ľubo stál pri mne a pozorne ma sledoval. Povedal som mu, že takto nejako by som si predstavil naše sprievody a opýtal som sa ho, či by sa o to pokúsil. Bez rozmýšľania súhlasil. Povedal som: „Postav sa ku mne. Ja od klavíra počas tejto piesne odstúpim a ty pokračuj v hraní tak, aby si to speváci všimli čo najmenej.“ Presne tak sa aj stalo. Prestal som hrať a odtiahol som sa od klavíra. Ľubo vymenil svoje prsty za moje a hral tak, že keby to niekto nahrával, na zázname by som ani ja nevedel, kedy hrám ja a kedy on.
Ľubo vyrastal v baptistickom zbore v Klenovci a hudbe sa aktívne venuje od svojich šiestich rokov, kde ho obaja rodičia vyučovali a zapájali do služby hrou na klavíri. Okrem klasických aktivít pri sprevádzaní spoločných a spevokolových piesní pôsobi-

la tam v tom čase zaujímavá skupina, ktorú viedol Paľo Ostrica. On mal dar zapájať do služby kohokoľvek, kto vedel hrať či spievať. Ľubovi sa ušla klávesová fúkacia harmonika a tam sa naučil prvé akordy. Neskôr hral na gitare i organe. V čase, keď študoval

na strednej škole, vznikol Stredoslovenský spojený spevokol, kde spievali mladí speváci z Lučenca, Banskej Bystrice, Klenovca a iných okolitých zborov. To všetko malo veľký vplyv na Ľubov hudobný i kresťanský rozvoj.
Keď Ľubo prišiel študovať do Bratislavy, dostal sa hneď do nášho spevokolu, ako som spomínal v úvode. Rýchlo ho však objavili aj iní dirigenti a vedúci spevokolov, a tak sa postupne stal aj ich nenahraditeľným členom. Najprv to bol ekumenický spevokol KONTAKT, ktorý vznikol na pôde

Apoštolskej cirkvi a viedla ho Yveta Ročkárová. S týmto spevokolom už nespievali len v zbore, ale veľa cestovali aj v zahraničí. Navštívili Ukrajinu, Rakúsko, Švédsko, Anglicko, kde mohli evanjelizovať a slúžiť ľudom v mnohých zboroch či na festivaloch. Aktívne sa zapájal aj do československého spevokolu JAS, kde striedavo spieval v tenore i sprevádzal na klavíri.
Hrať v rôznych skupinách bolo síce pekné, ale Ľuboš, tak niekde v pozadí, stále sníval o vlastnej kapele, kde by mohol vyjadrovať to, čo cíti a chce. Tak v roku 1996 v Bratislave založil zaujímavú hudobno-inštrumentálnu skupinu, kde sa prejavil nielen ako vynikajúci inštrumentalista, ale aj ako sólový spevák a skladateľ. Jej repertoár tvorili piesne v štýle pop-funk, ktorých autorom bol práve on. Texty väčšinou písal Erik Stupka. Dali si názov ATTACK, čo znamená „útok" a vyjadruje snahu kapely o útok na srdcia poslucháčov, čiže túžbu, aby boli oslovení hudbou a textami. Začali

traja, ale nakoniec hrali a spievali deviati. Do skupiny sa zapojila spevom, hrou na klávesy i organizačnou kreativitou jeho manželka Ľudmilka, a tak sa stala Ľubovou pravou rukou.
V roku 1998 sa skupina zapojila do zaujímavého projektu. Vtedy fungovala organizácia Sieť a tá pozvala na Slovensko americkú rokovú skupinu Poor Man's Field. Ponúkli Attacku atraktívnu možnosť, aby chodili a účinkovali s nimi ako predkapela. Po prvom vystúpení Attacku v amfiteátri v Leviciach vystúpili na pódium Američania, ktorí ho úplne ovládli. Hovorili a spievali o Bohu a vedeli sa pritom na pódiu úplne profesionálne pohybovať. Oslovovali ľudí prirodzene a s plným nasadením, ako u nás vidieť dosť málo. Možno by to niekto nazval typickou americkou šou. V prvom okamihu boli naši „utiahnutí" slovenskí muzikanti zaskočení, takmer začali uvažovať o tom, že si zbalia veci a pôjdu domov. Ale rýchlo si uvedomili, že vlastne obe skupiny hovoria to isté, len iným spôsobom. A výhodu to má takú, že môžu osloviť širšie spektrum poslucháčov.
Na konci svojho účinkovania skupina Attack vydala CD a v roku 2002 zanikla. Potom Ľubo Šramo ešte slúžil a stále slúži v mnohých väčších či menších skupinách, ale to je už iná kapitola. Ak si otvoríte archív Rádia 7, v Relácii RETROklub sa môžete dozvedieť o skupine Attack viac a aj počúvať ich zaujímavé a oslovujúce piesne.
Vďaka Pánu Bohu za tých, čo Mu slúžia a rozhojňujú a využívajú svoje hrivny na oslavu Najvyššieho.

Slávo Kráľ

Prichádza Kráľ

Keď som začala pred pár rokmi študovať, dala som si záležať na tom, aby som vedela všetko. Niekedy aj od slova do slova, pretože v cudzej reči nie je jednoduché vyjadriť sa správne. A tak som celý prvý ročník svojho štúdia makala a nosila som domov samé výborné. No nestihla som popri tom nič iné.
V druhom ročníku som trochu pozmenila taktiku. Stále som makala, len akurát nie na sto dvadsať percent, a tak som testy druhého ročníka robila „iba" na osemdesiat percent. Bola som zo seba trochu sklamaná. Pýtala som sa, či to je už so mnou naozaj také zlé, že sa neviem naučiť všetko, čo sa odo mňa očakáva. Či mi počas materskej naozaj odumreli všetky mozgové bunky. Ale potom som si uvedomila, že toto nie je moja priorita. Áno, chcem sa veľa naučiť. Áno, potrebujem si rozšíriť vzdelanie. No sú oveľa dôležitejšie veci, ktoré chcem robiť na sto percent, alebo ich stíhať aspoň na tých osemdesiat.
Možno zápasím o stopercentnosť aj v iných oblastiach svojho života. Možno chcem mať stopercentný poriadok. Možno stopercentne moderný šatník. Možno dokonalú dovolenku. Možno pekné auto. Možno najlepšie deti na okolí, ktoré by mi každý záviel. Ale je toto to najdôležitejšie?
V tomto období Adventu ešte oveľa častejšie rozmýšľam nad podstatou a dôležitosťou niektorých vecí. Naozaj je podstatné, aby mal každý z mojich blízkych desať darčekov? Naozaj je podstatné, aby som sa hnala a nakupovala vo výpredajoch? Naozaj je podstatné, aby som mala svietiacu výzdobu pred domom? Naozaj je podstatné, aby som mala najkrajšie a najchutnejšie perníky na vianočnom stole?
A tak rozmýšľam, ako by to asi vyzeralo, keby som vedela osemdesiat percent z toho, čo čítam v Biblii, uplatniť vo svojom živote. Na osemdesiat percent milovať všetkých ľudí – vrátane svojich nepriateľov. Na osemdesiat percent vedieť napr. spamäti celé Božie slovo. Na osemdesiat percent zvládnuť: „Ustavične sa radujte v Pánovi. Opakujem: Radujte sa!" Nebolo by to skvelé? Veď by to bolo takmer dokonalé! A presne o toto sa snažím a k tomu vediem aj svoje deti. Aby sme tie podstatné veci zvládali a ostatné nezanedbávali. A potom, keď sa na to pozriem z tejto perspektívy, vidím, že tých osemdesiat percent zo skúšky je predsa len fajn výkon. Už len dobehnúť to vo všetkých ostatných – oveľa dôležitejších – oblastiach svojho života. A tým teraz nemám na mysli dokonalý poriadok v dome. Možno tak v srdci a vo vzťahoch. Aby som bola na príchod Kráľa v období Adventu, v období očakávania, dobre pripravená.

Lýdia Podobná

Vánoce v mém životě

Starší generace ve sboru si mě asi pamatuje jako malého cvrčka, který chodil nepravidelně do nedělní školy a na vánoční slavnosti ze sebe rychle vyhrkl nějakou básničku.
Ano, chodil jsem už jako malý chlapec do našeho sboru, ale vůbec jsem nevěděl proč, snad abych udělal babičce a dědečkovi radost. A tak když jsem dospěl do věku, kdy už jsem měl „ rozum", přestal jsem navštěvovat shromáždění a stal se ze mě „izraelita" navštěvující chrám jen jednou do roka a to na Vánoce.
S přibývajícím věkem, i přes dobrou výchovu, jsem se často dopouštěl nepřístojností. Stalo se, že jsem lhal, podváděl i kradl. Našlo by se toho na mě celá řada, ale byl jsem jen ryba v davu, však to asi znáte.
Jak čas plynul, dostal jsem právě po revoluci v r. 1989 při své vánoční návštěvě ve shromáždění knížečku, pojednávající o rozporech evoluční teorie a případného stvoření vyšší mocí. Do školy přišel povídat adventistický kazatel Vintr. Vyprávěl nám o křesťanství v historii lidstva a odpoledne se podělil se zájemci o svoje svědectví. Tenkrát jsem akceptoval myšlenku vesmírného Architekta a Stavitele a připadalo mi docela logické, že když tedy nějaký Bůh je, potom je tedy třeba začít se lépe chovat, aby mě vzal k sobě do nebe, až se skončí můj pozemský život. Jenže ouvej, ono to vůbec, ale vůbec nešlo a já se zamotával stále hlouběji do skutků, o kterých jsem věděl, že jsou špatné, a v návalech zpytování svědomí, nejčastěji o samotě, mě dosti sžírala moje rozpolcenost. Vnímal jsem, že není fér žít několika způsoby života, tzv. pro každého jinak, ale nedokázal jsem se z toho vymanit. Dokonce jsem začal číst Bibli Kralickou, potom od svých 19. narozenin také Ekumenickou, jenže od začátku. „Však tak se čtou knížky, ne?", a došel jsem až po 3. knihu Mojžíšovu a to už bylo na mne dosti těžké. Zase jsem to nechápal. Pozvání do mládeže či shromáždění mého uvěřivšího bráchy Pavla jsem taktně a zarputile, asi i ze studu, odmítal a odmítal. Výsledky zlepšení v životě se nedostavili. Přešel další rok. Po mých, ne moc pěkných 20. narozeninách jsem na podzim 1991 přijal pozvání na evangelizační setkání s kazatelem Járou Pospíšilem, kterého si pamatuji z dětství jako siluetu kazatele. Dnes už vím, že mě tam nepřivedla jen moje zvědavost. Tehdy jsem se dozvěděl, že moje snažení o zlepšení je marné, a také jsem uslyšel o Ježíši, který je synem samotného Boha. Jen On je cestou k životu po smrti a dokonce i k současné realitě života. Slyšel jsem slova: „Bude to jako za dnů Noe." A stalo se. Toho dne jsem se přihlásil, že chci být Božím dítětem. Prosil jsem o odpuštění mých hříchů a také jsem prosil, aby Bůh vzal můj život do svých rukou. Stalo se a jsem rád! Prožil jsem svoje „první" Vánoce.

Petr Málek
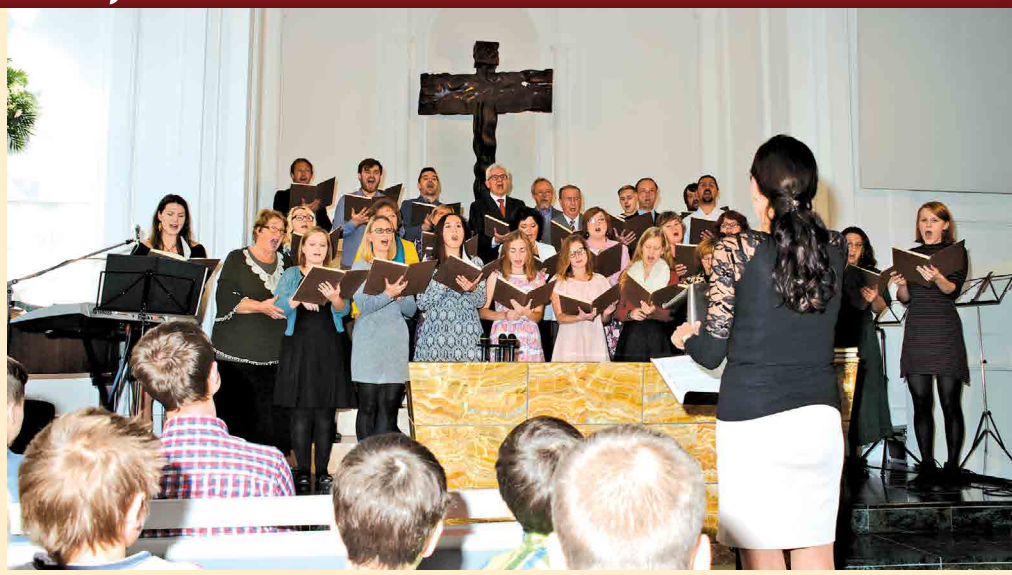
„Lebo je dobrý Hospodin, naveky trvá Jeho milosť a Jeho vernosť z rodu na rod." Ž 100, 5

15. októbra 2017 si náš zbor v Bratislave na Palisádach pripomínal svoje 130. výročie. Podľa informácií uvedených v knihe „Niesli svetlo evanjelia" (jubilejná publikácia vydaná pri príležitosti 100. výročia baptistickej práce na Slovensku), začiatky baptistickej misie v Bratislave siahajú do roku 1886, keď do domu mešťana Heinricha Nittnausa na Blumentálskej ulici prišiel kolportér biblickej spoločnosti Ján Tatter, pôvodom z Ľubice pri Kežmarku, a ponúkol tejto rodine Bibliu. Stretnutia pri Božom slove sa potom stali pravidelnými.
Práce v Bratislave sa ujali bratia z Viedne. Prvé krsty sa uskutočnili v roku 1887, od ktorého datujeme založenie zboru. Prvým kazateľom zboru sa stal v roku 1892 priekopník baptistickej práce na Slovensku i v Čechách, August Meereis.
Ústredné motto celej slávnosti je uvedené v nadpise tohto článku. Počas celej nedele, doobeda v spoločnom zhromaždení a poobede pri zborovom obede, rezonovala v našich srdciach vďačnosť a chvála za prejavenú Božiu milosť a lásku.
V úvode zahral „orchester", zložený špeciálne pre túto príležitosť z hudobníkov nášho zboru, pieseň „Úžasná milosť". Bolo to veľmi mocné a pôsobivé.
Súčasťou programu bolo aj požehnávanie dieťaťa, syna Michala, ktorého Pán Boh zo svojej milosti pridal do rodiny Maďarovcov,

ako i do našej zborovej rodiny. Zaujímavé boli aj videoprezentácie, v ktorých sme si pripomenuli všetkých bratov kazateľov,

ktorí slúžili v našom zbore počas 130-tich rokov i rodokmeň rodiny brata Heinricha Nittnausa, z ktorej v našom zbore žije už šiesta generácia.
Počas slávnosti odzneli aj biblické pozdravy, medzi ktorými nám poslúžili naše deti so spevokolu Kamienky, chválospevová skupinka mládeže, zborový spevokol a skupina Matuzalem.

Niekoľko myšlienok z biblických pozdravov:

Brat Gerd Rabenau (pozdrav zo zboru na Mollardgasse vo Viedni): Verš, ktorý je mottom dnešnej oslavy, nás spája už od roku 1887, lebo vtedy bol zbor v Bratislave na vlastné prianie prijatý ako misijná stanica

Stotridsať rokov z Božej milosti

viedenského baptistického zboru, ktorý vznikol v r. 1869. Okrem geografickej blízkosti nás spája dôvera v Ježiša Krista, ako základného kameňa našich zborov. Prajeme vám, aby ste aj v budúcnosti zažívali Božiu vernosť a milosť a zostali pevne zakorenení v Jeho Slove a láske.

Brat kazateľ Kondač sa zo zdravotných dôvodov nemohol slávnosti zúčastniť, ale poslal bratislavskému zboru video posolstvo:

- Neopúšťajte spoločné zhromaždenia.
- Podopierajte sa navzájom, ako jednotlivci, tak aj rodiny.
- Podopierajte aj duchovných vodcov, doba je náročnejšia a pastierska služba veľmi zodpovedná.
- Máte v zbore veľký duchovný kapitál, vzácnych nadaných ľudí, je to dôvod na vďačnosť a aj výzva zužitkovať tento duchovný kapitál v službe od najmenšieho po najväčšieho, od vlastných aj k cudzím – je mnoho tých, čo potrebujú človeka, aby sa im venoval pohľadom, pohladením a prejavením záujmu.
- Venujte sa deťom a mládeži, je to najvzácnejší Boží dar, je to krásna práca.
- Ak chceme dokázať, že človeka máme radi, venujme mu svoj čas.

Brat kazateľ Ján Szőllős: Aj pri oslave 130. výročia nášho zboru chceme zdôrazniť, že v prvom rade a na prvom mieste nejde o nás, ale o Hospodina, o Pána, kvôli ktorému a vďaka ktorému tu sme. Nie my sme tí dôležití, ale Pán.
Milosť je niečo, čo si nezaslúžime. Náš zbor tu nie je 130 rokov preto, že by naši predchodcovia vo viere alebo my sme vedeli, ako viesť, udržať a ešte aj rozvíjať zbor. Sme tu a trváme ako jednotlivci a zbor z Božej milosti a pre Jeho dobrotu. Nie preto, že by sme my boli dobrí, ale preto, že ON je k nám dobrý.
Nemusíme sa báť, čo bude v ďalších rokoch života nášho zboru, lebo ich môžeme prežívať v istote Božej nekončiacej milosti.

Brat kazateľ Dušan Uhrin: Vytvoriť úplne verný obraz o histórii a vývoji nášho zboru sa jednoducho nedá. Mnohé veľké i malé, ale zato kľúčové momenty neboli zaznamenané, a ani si ich verne nepamätáme. Napriek tomu môžeme smelo povedať, že za vznikom zboru a jeho vývojom stál sám dobrotivý a milostivý Boh. Každé dobro vykonané v tomto zbore i dobro, ktoré presahovalo hranice zboru, bolo inšpirované Bohom z Božej milosti. Každé vyznané zlyhanie jednotlivcov i zboru ako celku bolo a je prikryté Božou láskou z Božej milosti. Tá milosť trvala z pokolenia na pokolenie, z generácie na generáciu.

Brat Peter Pribula, predseda staršovstva: Žalm 100, 5 mi dáva dva pohľady – na to, čo bolo, a na to, čo môže byť. *Ako zistím, že Boh je dobrý?* Len tak , že mám s Ním skúsenosti, že som zažil vo svojom živote jeho dobrotu. *Jeho milosť trvá na veky* – večnosť je niečo, čo len bude. Na základe obrazu atléta – bežca – z Fil. 3 sa nemáme ničím nechať odlákať od sústredenia sa na

cieľ, na Pána Ježiša Krista. Atlét pri svojom výkone využíva nadobudnuté skúsenosti z minulosti (tréningy, súťaže), aby pri samotnom preteku dosiahol víťazstvo. Čím má byť naplnený tento beh? Pán Ježiš vo svojej kázni na vrchu hovorí o tom, že máme byť soľou, svetlom a mestom na vrchu. Ak my kresťania nevynakladáme úsilie, aby sme mali vplyv na tento svet, máme pre Božie kráľovstvo iba malý význam. Kresťania by nemali splývať s ostatnými. Mojou túžbou do budúcnosti je, aby sme využili svoje skúsenosti z minulosti a nasmerovali svoju energiu a čas na to, aby sme boli zborom a jednotlivcami, ktorí budú dodávať svetu chuť a budú ako maják šíriť vo svete, kde má každý svoju pravdu, tú jedinú PRAVDU.

Na záver slávnosti sme si položili otázku: Má význam hovoriť o minulosti a pripomínať si ju? Áno, má. Pohľad do minulosti je niekedy najlepším sprievodcom do budúcnosti. Aj Božie Slovo nás na viacerých miestach vyzýva pripomínať si Božie skutky s nami, pamätať na tých, ktorí nás viedli a predišli do Božej slávy. Je nám to predovšetkým dôvodom k vďačnosti, vedie nás to k posilneniu našej viery, motivuje nás k životu plného nasadenia v šírení jeho kráľovstva tu na zemi v prítomnosti a dáva nám nádej do budúcnosti.

K. a D. Valentovci

70. výročie - Tekovské Lužany

Slávnostné zhromaždenie pri príležitosti 70. výročia vzniku zboru BJB Tekovské Lužany sa začalo dňa 10. 09. 2017 piesňami uctievania a pokračovalo kázňou brata kazateľa Jaroslava Polohu, ktorý prijal pozvanie ako jeden z tých kazateľov, ktorý bol viac rokov kazateľom tohto zboru a mal účasť aj na stavbe zborového domu. Doobeda zaznelo tiež viac zborových piesní domáceho spevokolu pod taktovkou brata Paľka Tótha. Pred obedom sa ešte realizovala spoločná fotografia a po obede družné vzájomné rozhovory veriacich v zborových priestoroch. Poobedňajsie slávnostné zhromaždenie bolo v duchu starších aj novších spomienok a celú milú atmosféru dotváral poobede brat dirigent Pavel Tóth so svojím tamburášom a sčasti aj spevokolom. Sme vďační Bohu za tento

Tibor Bánsky, kazateľ zboru BJB Tekovské Lužany

Jaroslav Poloha, kazateľ pri službe Božím slovom

Sestra Vlasta Šalingová, svedectvo

čas, strávený s bratmi a sestrami v Kristu. Priložené fotky vám priblížia tento deň, ktorý prebiehal v duchu vďačnosti nášmu Pánovi a nebeskému Otcovi za vernosť Jeho lásky k nám ľuďom.

Cirkevný zbor BJB v Tekovských Lužanoch vznikol v roku 1947 zo slovenských rodín, ktoré sem boli presídlené z Maďarska. Prvá pobožnosť na novom mieste a v novej vlasti sa konala na Svätodušné sviatky v roku 1947. Zbor sa rozrástol v krátkej dobe o bratstvo žijúce v blízkom i vzdialenejšom okolí. Spolu sa takto pripojilo k zboru 36 veriacich a počet členov sa tak zvýšil v nasledujúcich dvoch rokoch na 150.

V prvom období zbor viedli starší volení bratia, najmä brat Ján Kondač a Pavel Molnár. Do zborového spoločenstva patrila početná mládež, 40-členný spevokol, dychová hudba a neskoršie aj tamburášsky krúžok, ako aj nedeľná besiedka.

Vo februári 1948 sa v Tekovských Lužanoch konala prvá „presídlenecká konferencia" a prvý krst sa konal v rieke Hron v Šarovciach. Už v roku 1951 sa zbor osamostatnil a privítal mladého kazateľa Jána Miháľa. V júli 1954 sa začala a v roku 1957 sa ukončila stavba modlitebne. Počas 50 rokov sa v službe zboru vystriedali títo kazatelia: Ján Miháľ, Dezider Bartoš, Ján Kriška, Jaroslav Poloha, Daniel Průša, Ján Šaling, Alexander Barkóci, Vladimír Čanji. Terajším kazateľom je Tibor Bánsky.

Peter Synovec
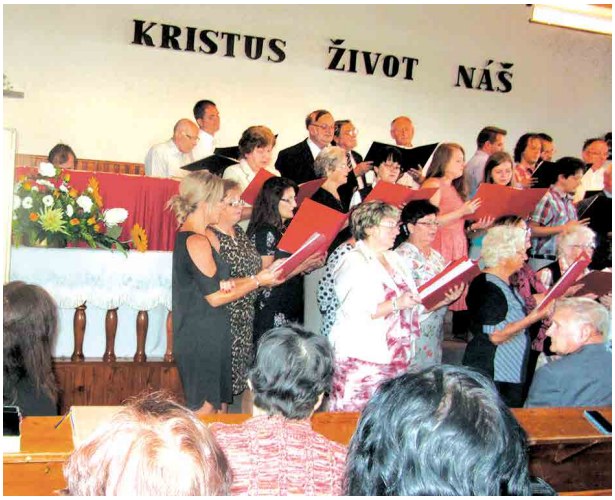
Křest ve Vikýřovicích

V neděli 15. října 2017 jsme ve Sboru BJB Vikýřovice prožívali slavnostní a radostné chvíle. Měli jsme křestní shromáždění. Pokřtěn byl mladý muž, bratr Štěpán Moravec. Už v sobotu se mládež spolu s křtěncem zapojila do přípravy křtitelnice. Také cvičili písně – chvály na nedělní shromáždění pod vedením kytaristy Štěpána, který je zdatný hudebník. V neděli nastal ten slavný den. Hned v úvodu shromáždění zazněl Žalm 118, 24 *„Toto je den, který učinil Hospodin, jásejme a radujme se z něho."* Pak následovaly písně chval mládeže, ke kterým se připojilo celé shromáždění. V písních jsme vyznávali víru v Pána Ježíše Krista, děkovali za jeho smrt na kříži a slavné vzkříšení, za odpuštění hříchů a očištění. Vyslechli jsme osobní svědectví bratra Štěpána a na to se uskutečnil samotný křest ponořením. Základem kázání byl text z epištoly Římanům 6, 1-11, který nám vysvětluje podstatu křtu na vyznání víry. Písní „Haleluja" se připojil místní pěvecký sbor. Slavili jsme večeři Páně, při níž jsme prožívali, že každý z nás je různý, s rozdílným obdarováním, tak jako různé jsou údy v těle, ale spolu tvoříme jedno tělo, tělo Kristovo, spojeni jedním Duchem svatým. A Ježíš Kristus je naší hlavou, hlavou církve. Byli jsme vděčni i za přítomné hosty z dalších sborů Bratrské jednoty baptistů.
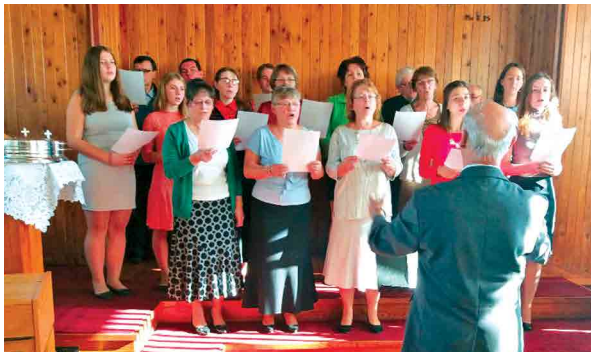
Hospodin nám požehnal tento den nejen slavnostní bohoslužbou, která trvala dvě hodiny, ale i vzájemným sdílením a rozhovory, a v neposlední řadě též krásným podzimním počasím. Samému Bohu patří sláva a čest.

Michal Petratur, Sbor BJB Vikýřovice

Zkažené Vánoce

Je to už hodně dávno, ale vždy si na tuto příhodu vzpomenu. Bylo mi tehdy deset a půl, a vše nepříjemné, co mě potkalo, jsem si zavinila sama.

Moc jsem se těšila na Vánoce a také jsem očekávala, že bych mohla dostat „něco", co mi chybělo už pět let.

Totiž, když jsem měla tři roky, dostala jsem na tehdejší dobu krásnou velkou panenku. Byla velká jako děťátko a dobře se oblékala do věciček, které měla maminka po mně. Moc jsem jí milovala a starala se o ni. Byla však hodně těžká, protože byla celá ze sádry. Měla i mrkací oči a krásné řasy. Nikomu jsem ji nikdy nepůjčovala.

Jednou ke mně přišla kamarádka od sousedů a za každou cenu ji chtěla vyndat z kočárku. Bez mého dovolení si ji vzala ve chvíli, když jsem odběhla, a samozřejmě ji upustila na zem. Bylo to pro mě něco hrozného. Sbírala jsem kousíčky mé zamilované panenky a moc jsem plakala. Věděla jsem, že takovou už nikdy mít nebudu. A také to tak bylo. Vždy, když přišel čas Vánoc, očekávala jsem, že nějakou dostanu, ale stále nic. Věděla jsem, že na takové věci nejsou asi peníze, ale stále jsem měla srdce připravené na nějaký takový dárek.

O Vánocích k nám přijela babička a u stromečku jsem zahlédla nějakou krabici. Bylo na ní napsáno jméno mojí sestry, která měla čtyři a půl roku. Když dárek rozbalila, uviděla jsem panenku oblečenou do červeného kožíšku a červené čepičky. Byla nádherná. Uměla také plakat a mrkat. Moje malá sestřička ji však položila a čekala, co ještě dostane. Pod stromečkem už moc věcí nebylo. Já jsem dostala velkou pohádkovou knížku od Boženy Němcové s krásnými obrázky, ale byla jsem velmi smutná. Květa má panenku a já musím zase jenom číst a to jsem neměla vůbec ráda, protože to po mně chtěli stále rodiče i babička.

Začala jsem zklamáním plakat a Vánoce jsem měla úplně zkažené. Květa si s panenkou moc nehrála a já jsem se osmělila si ji občas půjčit a pochovat. Kdykoliv jsem si ji chtěla půjčit, musela jsem dávat pozor, aby mě neviděla, jinak mně ji hned vzala. Prostě ji vždy samozřejmě hned chtěla. To trvalo tři měsíce.

V březnu jsem měla mít jedenáct roků

a k narozeninám jsem nic moc nečekala. Byla jsem přece už „velká holka", tak mně to vždy říkali. Měla jsem snad dostat sáček burských oříšků nebo něco takového. Maminka má však něco za zády a volá mě. Když jsem přišla, popřála mi k narozeninám a podala mi bílou krabici. Ihned jsem věděla, co v ní asi je. S pocitem štěstí jsem ji otevřela a v ní byla panenka – byla moc krásná. Měla krajkové šaty jako nevěsta a krásné černé vlasy učesané tak, jako jsem je nosila já. Nahoře culíček a dole rozpuštěné. Byla mrkací a měla i ponožky a botičky.

Byla jsem nevýslovně šťastná. Maminka mi říkala, že si nemyslela, že toužím ještě po panence, a tím se mi dodatečně omluvila. Měla jsem velkou radost a moc ráda jsem na ni šila a háčkovala.

A tak byly moje zkažené Vánoce napraveny. Později jsem si uvědomila, jak jsem záviděla Květuš, a to jistě nemělo být.

Dana Jersáková

Ružena Dvořáková - Žiaranová

Magisterka Ružena Žiaranová sa narodila 27. apríla 1930 v Iľanove pri Liptovskom Mikuláši veriacim rodičom Matejovi Žiaranovi a Zuzanke Žiaranovej.
Mala staršiu sestru Elenku a dvoch bratov, o dva roky mladšieho brata Milana a o štyri roky mladšieho Janka.
Keď mala 15 rokov, prežila hlboké obrátenie a viera v Boha sa odvtedy stala základom jej života.
V roku 1953 sa vydala za Vladimíra Dvořáka, syna českého kazateľa Jozefa Dvořáka, odvtedy spolu žili v Bratislave. V šťastnom manželstve prežili 55 rokov.
V roku 1957 sa im narodila dcéra Jarmila a v roku 1960 syn Vladimír.
Prežila nesmierne bohatý život, bohatý predovšetkým na zážitky a skúsenosti, neraz aj za dramatických historických udalostí.
Po maturite na gymnáziu v Liptovskom Mikuláši študovala na Filozofickej fakulte Univerzity J.A.Komenského v Bratislave.
Chcela študovať okrem ruštiny aj francúzštinu, ktorú jej však po „víťaznom februári 1948" nepovolili, smela vyštudovať slovenčinu a ruštinu.
Neskôr, v rokoch 1967 a 1969 absolvovala jazykové kurzy na Alliance Française v Paríži.
Ako študentka na Filozofickej fakulte UK absolvovala seminár o umení prekladu, ktorý viedla Zora Jesenská, a tá ju už v 3. ročníku doviedla do Tatranu, kde bola zamestnaná ako redaktorka až do odchodu do „penzie".
V penzii, približne ďalších 20 rokov bola aktívna ako prekladateľka, spisovateľka, sprievodkyňa turistov, redaktorka kresťanskej literatúry a Rozsievača.
Preložila viaceré „skvosty" ruskej literatúry, napr. Tolstého, Turgeneva, Paustovského, Erenburga, ale siahla aj po ruskej moderne, ako A. Belyj, D. S. Merežkovskij, I. Šmelov, alebo V. Šukšin a V. Rasputin, spolu vyše 110 kníh. Málokto vie, že ich prekladala iba po zamestnaní, pretože zamestnaná bola ako redaktorka a editorka vo vydavateľstve.
Okrem toho s manželom redaktorsky a jazykovo upravovali takmer všetky duchovné knihy, ktoré boli vydávané v zahraničí a tajne pašované do komunistických krajín.
Počas mnohých ciest do ZSSR prepašovala množstvo ruských Biblií a duchovnej literatúry. Ako recitátorka nahrávala pre Trans World Radio duchovné texty a poéziu.
Najrozsiahlejším dielom (1 800 strán), ktoré preložila, je Vojna a mier od L. N. Tolstého.
Najznámejším je pravdepodobne Motýľ od francúzskeho spisovateľa Henriho Charriéra, s ktorým sa osobne stretla – ako s väčšinou žijúcich autorov, ktorých prekladala.
Usilovala sa prekladať len to, čo jej bolo blízke a čo ju duševne obohacovalo. Je symbolické, že jej láska ku knihám **a „Slovu, ktoré bolo u Boha"...** vyústila do prekladania Knihy kníh, Novej zmluvy v modernom jazyku, v spolupráci s teológmi.
Vyšla pod názvom Nádej pre každého v roku 1993, a odvtedy najmenej v siedmich vydaniach.
Okrem prekladov je autorkou mnohých odborných článkov a troch kníh, Sedem Parížskych večerov, Túžba po výškach a Talianske impresie.
Pokladala sa za šťastnú, lebo svoje redaktorské a prekladateľské povolanie mohla vykonávať s plným nasadením a s láskou, rovnako ako s láskou a nadšením pracovala aj na Božej vinici.
Mnohé roky sa zúčastňovala práce vo vedení Sesterského odboru našej cirkvi a bola činná aj v sesterskej skupine domáceho bratislavského zboru.
Koncom 80. rokoch iniciovala a aj viedla dva letné detské tábory, inšpirovaná poľskými sestrami. Neskôr v tejto činnosti už pokračovali iné sestry.
Stala sa jednou zo zakladajúcich členiek výboru Svetového dňa modlitieb na Slovensku. Bola aktívna aj v Evanjelickej aliancii.
Aj vďaka nej sa v roku 1995 začali veľmi požehnané, duchovno-rekreačné aliančné stretnutia sestier v našom Domove Jána Amosa Komenského v Račkovej doline v Tatrách.
Dlhé roky sa zúčastňovala redaktorskej práce v časopise Rozsievač.
Aj túto činnosť brala ako prácu pre Pána a vnímala ju ako milosť, ako dar, nie ako povinnosť. Práca na Rozsievači patrila u nej, aj jej manžela – podľa jej vlastných slov – k ich prvoradým kresťanským úlohám.
Ako sa sama vyjadrila, najkrajšie obdobie sa pre ňu začalo, keď odišla do dôchodku. Vtedy, po nežnej revolúcii, sa jej svet otvoril dokorán. Urobila si sprievodcovské skúšky a podarilo sa jej navštíviť takmer všetky svetadiely. Za vrchol svojej sprievodcovskej kariéry považovala sprevádzanie turistov do Izraela. Túžbu po diaľkach a výškach dostala podľa jej vlastných slov už do vienka.
Tak chcela nazvať aj svoju poslednú knihu, ktorú však pre chorobu už nedopísala.
Posledných desať rokov nebolo pre ňu ľahkých, nikdy sa však nesťažovala a vždy vyžarovala vďačnosť a lásku nielen k najbližšej rodine, ale ku všetkým ľuďom.
Keď už nemohla bývať sama, presťahovala sa k svojej dcére Jarmilke a zaťovi Igorovi.
Ostatné mesiace svojho života prežila v Evanjelickom dome starostlivosti na Partizánskej ulici v Bratislave.
Posledné slová, ktoré adresovala všetkým, ktorí ju sprevádzali v posledných týždňoch, boli: „Milujem ťa. Si anjel."
30. septembra 2017 večer ako posledné povedala: „Som veľmi unavená."
Ráno 1. októbra, vo veku 87 rokov sa už zo spánku neprebudila.

E.P.

Oznámenie

Keď som dostal správu, že sestra Ruženka odišla, cítil som, ako sa neviem ubrániť slzám... Mysľou mi prebehlo 25 rokov, čo nás spojila práca okolo časopisu Rozsievač, keď ma brat Lajko Betko prizval ku grafickej spolupráci, a tak som prišiel k Dvořákovcom... a práca, ktorá trvá dodnes, sa začala.
Po krátkom čase som dostal aj oficiálne „oznámenie" od rodiny. A práve pri jeho čítaní som s úžasom pochopil priebeh rokov a prežil svoje spomienky a vzťah celkom inak... Začal som vnímať jeho obsah od konca smerom k začiatku textu. Prečítajme si ho takto spolu, tak ako som mal možnosť povedať pár slov ako svoju spomienku na rozlúčke so sestrou Ruženkou – v modlitebni BJB na Palisádach v Bratislave v sobotu 7. 10. 2017.
Posledné slovo oznámenia je Rozsievač. Ten nás spojil a vďaka nemu som mal možnosť spoznať týchto úžasných ľudí, ktorí otvorili svoju domácnosť a srdce aj pre mňa.
Rozsievač ma priviedol na Kraskovu 4 v Bratislave, do bytu brata Vladka a sestry Ruženky k práci na časopise, na jeho grafickom stvárnení, v postupnom vývoji k viacerým novým podobám. Začali sme, keď ešte počítače neboli bežné a keď sa rukopisy prácne prepisovali mechanicky na stroji a ja som kreslil ceruzkou na papier riešenie jednotlivých strán a počítal riadky textov. Ale boli to vždy chvíle, na ktoré som sa pravidelne veľmi tešil.

Bolo to preberanie materiálu u Dvořákovcov, krásne stíšenie aj práca, sladká drobnosť s čajom, aj spomienky z ciest a skúsenosti zo života – ako občerstvenie a osvieženie v bežnom tempe života a podnikania. Bolo to pre mňa vždy ako vrátiť sa domov, do rodiny.
A oznámenie ďalej uvádza rodinu. Rodinu, ktorá bola pre sestru a brata Vladka vždy to najcennejšie a drahé. Deti, vnúčatá a pravnúčatá a ich mená... Spoznal som niektorých a videl som v nich vždy odraz lásky, ktorú vyžarovali ich rodičia v živote a okolo seba. Krásne chvíle sme spolu prežili pri realizácii knižky Sedem parížskych večerov, kde som mal možnosť pre sestru Ruženku vytvoriť grafiku jej obálky a vnútorné riešenie. Jej spomienky na Paríž boli také živé a svieže ako jej populárna knižka, ktorá neskôr vyšla aj v českom preklade.
Oznámenie sestry Ruženky má namiesto tradičného krížika či grafickej linky uprostred drobnú olivovú halúzku s olivami. Spomenul som si pri nej na mnohé úžasné rozprávania o Izraeli. O cestách a zážitkoch, o láske k tejto krajine, jej ľuďom a posolstvu. Olivová hora, kde videli Pána odchádzať a kde bolo prítomným povedané slovo zo Skutkov 1, 9 – 12: „Mužovia... Tento Ježiš, ktorý bol vzatý od vás do neba, príde tak, ako ste ho videli ísť do neba. Vtedy sa vrátili do Jeruzalema z vrchu, zvaného Olivového."
Oznámenie ďalej informuje a pozýva na pohrebnú pobožnosť v modlitebni. Pobožnosť v každodennom žití, to je to, čo bolo v živote sestry súčasťou a náplňou cítenia a konania. Pobožnosť ako vnímanie kréda života, ktoré krásne vyjadruje verš uvedený na oznámení: „Nik neumrie na veky, kto žije a verí vo mňa" (Ján 11, 26). Kto žije a verí... Sestru Ruženku som mal dlhé roky možnosť vidieť, že žije to, čomu verí, že hovorí to, čomu uverila a nasledovala celý svoj život. Evanjelium Ježiša Krista bolo jej každodenným praktickým bytím a vyjadrením v láske a prívetivosti k okoliu a zodpovednosti v práci.
Oznámenie píše..., že „nás predišla do nebeského domova". Tá sila istoty vo viere, že odišla k svojmu Pánovi, kde sú pripravené mnohé príbytky... Sestra Ruženka Dvořáková-Žiaranová je už tam.
A celé oznámenie sa začína vetou: „S radostnou nádejou, že sa stretneme vo večnosti, oznamujeme, že..." Toto bolo pre mňa pri prečítaní potvrdením jej života, jej lásky, jej úsmevu a prívetivosti. Niekto by možno napísal: „S hlbokým žiaľom oznamujeme, že...", ale tu čítame: „S radostnou nádejou, že sa stretneme vo večnosti, oznamujeme..." A fotografia a všetky živé spomienky na sestru Ruženku a jej láskavý pohľad a živú radosť v srdci dokladajú, že toto bolo a je jej odkazom pre nás všetkých, čo sme ju mali možnosť poznať, s ňou pracovať a byť v jej prítomnosti počas jej dlhého požehnaného života. Aby sme tak ako jej manžel Vladko mohli v srdci cítiť istotu a radostnú nádej v Pánovi Ježišovi. Sestra Ruženka bola žiarivým príkladom ako skutočne žiť s Kristom. A následne podľa toho konať vo svojom okolí. To bolo vždy to prvé, čo som si uvedomil pri našich stretnutiach – to vyžarovanie pokoja a lásky, aj keď život prinášal úskalia, ale sestra Ruženka vedela a v živote realizovala, že popri nádeji a viere je najdôležitejšia práve láska.
Láska, ktorá zanechá stopu. Sú ľudia, ktorých život zanechá stopu v prachu, čo zakrátko rozfúka vietor. Sú ľudia, ktorí zanechali svoje stopy na Mesiaci po lete do kozmu, ale sestra Ruženka – rovnako ako jej manžel Vladko – zanechali výraznú „stopu" ako pečať a odkaz svojho naplneného života aj v mojom srdci. Stopu lásky, povzbudenia, potešenia a nezabudnuteľných chvíľ rozhovorov a spomienok. A tak som z doručeného oznámenia načerpal veľké požehnanie pre svoje vnútro, pohladenie láskou, s ktorou som sa v živote stretol, a uistenie, ktoré je základom oslovenia, že máme radostnú nádej, že sa stretneme vo večnosti... Veľmi sa teším, sestra Ruženka, a som vďačný za Tvoj život a každý prejav Tvojej žiarivej lásky. Ďakujem.

Anton Vrana,
foto av – Redakčná rada v Bratislave 2009

Vlastimil Pospíšil

Odešel náhle a v plné práci, náš drahý bratr, přítel, spolupracovník a Boží služebník br. kazatel Vlastimil Pospíšil. Narodil se 26. 12. 1931 a v letech 1980 –1990 pracoval mimo jiné jako zodpovědný redaktor Rozsévače. Od mladých let kázal Boží slovo, to byla jeho splněná touha. Až do 12. října 2017 byl aktivním členem redakční rady Rozsévače. Toho dne ještě sloužil kázáním a potom jej naprosto nečekaně odvolal náš nebeský Otec z této země do nebeského domova ve věku nedožitých 86 let. Nyní je již DOMA u našeho milovaného Pána Ježíše Krista a prožívá Jeho lásku naplno.
Vlastík miloval Rozsévač. Naposledy jsme se sešli v redakční radě Rozsévače dne 3. 10. 2017. Mluvili jsme o přípravách vánočního a novoročního čísla Rozsévače, modlili jsme se za naše rodiny a za práci na Rozsévači. Do vánočního čísla ještě napsal úvodník a do dalšího čísla článek o bratru Stankovi. Vlastík byl vzácný bratr, který uměl vždy potěšit a povzbudit. Jsme vděčni za jeho články, zejména z oblasti historie. Po celou dobu, kdy jsem s ním mohla spolupracovat, jsem na něm viděla, jak má Rozsévač rád. Často o tom mluvil. Bratr kazatel Pavel Coufal o něm řekl: „Náš milý bratr Vlastimil Pospíšil žil s vědomím nebeského cíle, běžel k němu a už proběhl cílovou páskou. Je tam, kde nejsou slzy, pláč ani bolest. Raduje se uprostřed vítězné církve, se svým Pánem, tím Vítězným Beránkem."
Podrobný životopis uveřejníme v následujícím čísle Rozsévače.

Marie Horáčková

Koniec

Hodiny slúžia na to, aby sme sa vedeli orientovať v čase. Pripomínajú nám, koľko máme ešte času, aby sme niečo stihli, alebo koľko sme zameškali. Na dedinách a mestách sú umiestnené na vežiach kostolov, aby boli viditeľné pre všetkých. Nechýbajú na staniciach, námestiach. Podľa hodín sa riadi náš celodenný cyklus a podľa nich si plánujeme, čo všetko musíme stihnúť. V tomto lyžiarskom stredisku na fotografii ukazujú hodiny lyžiarom, koľko času ešte majú do posledného zjazdu.
Mňa nezaujali tieto hodiny ako také, ale hlavne ich značka OMEGA. Pamätám si z detstva, že kto mal hodinky Omega, ten niečo znamenal. Pre kvalitu a precízne spracovanie ich vybrali neskôr aj pre kozmonautov NASA a pýšili sa nimi aj sovietski kozmonauti.
Zo zvedavosti som pátral, prečo asi použil švajčiarsky výrobca na označenie svojich výrobkov posledné písmeno gréckej abecedy **Ω** .
Dočítal som sa, že tvorcovia týchto hodiniek predpokladali, že vývoj je ukončený a nič dokonalejšie už nemôžu v tejto oblasti vymyslieť. Ako vieme, časom bol tento predpoklad vyvrátený.
Písmená **A** a **Ω** sú prvé a posledné v gréckej abecede a znamenajú začiatok a koniec. Keď bol Ján na ostrove Patmos, Pán Ježiš použil túto metaforu o sebe: **„Ja som Alfa i Omega, počiatok i koniec. To je slovo Boha, ktorý je a ktorý bol a ktorý príde" (Zj 1, 8).**
Vtedy nastane koniec. Tento „koniec" bude definitívny a pre tých, čo neuverili, bude znamenať večnú smrť, odlúčenosť od Krista. Pre nasledovníkov Pána Ježiša bude znamenať večný život v Jeho prítomnosti. Keď Boh povie koniec, zavrú sa dvere milosti a už nebude žiadne „potom" ani možnosť uveriť, zmeniť sa! Stane sa to nečakane, ale nevieme kedy. Ako nasledovníci Pána Ježiša preto máme byť pripravení a hlásať: ***Teraz je čas milosti, teraz je deň spasenia.***

V. Malý

Příběh ve fotografii, aneb „Fotografujeme s Biblí"

Připravili jsme rubriku s názvem: „Příběh ve fotografii". Můžete nám také poslat svůj příběh a fotografii. Rádi jej uveřejníme v příštích číslech Rozsévače.
Těšíme se na vaše příspěvky!
Posílejte také svoje fotografie, které vás zároveň inspirovaly a připomněly nějakou myšlenku z Bible.

Redakce

Tipy z vánočního vysílání

Immanuel, Bůh s námi. Zaslíbení Boží blízkosti se nese adventním a vánočním programem Rádia 7.

Od 1. prosince je připraven tradiční ***adventní kalendář***, tentokrát s úvahami externí moderátorky R7 a čerstvé maminky **Hany Weignerové** (k poslechu v pondělí, středu a pátek ve 14:00 a 18:00; v úterý, čtvrtek a sobotu v 6:15, v 9:00 a v 11:50; v neděli ve 12:15, v 18:00 a 21:00 a každý den také na webu: www.radio7.cz).
Dopolední vysílání o adventních sobotách shrnuje, jak se Boží zaslíbení blízkosti projevuje v životě Rádia 7 (2. 12., připravuje **Luděk Brdečko**), v církvi (9. 12., připravuje **Lucie Endlicherová**), v rodině (16. 12., chystá **Lenka Malinová**) a jak ono „jsem s vámi" zažíváme jako lidé (23. 12., v režii **Lídy Hojkové**). K poslechu vždy od 9:15 do 11:00.
Sváteční ***bohoslužby*** jsou připraveny vždy ve sváteční dnech od 14:15. 24. 12. má kazatel AC **Jaromír Bílý** přichystané vánoční oslovení. 25. 12. zazní kázání **Jaroslava Plevy** z BJB Litoměřice nazvané Tma, světlo a cesta. 31. 12. káže biskup AC **Martin Moldan** o vděčnosti a na Nový rok se od 14:15 setkáte s kazatelem CB **Danielem Fajfrem**, který mluví o plnosti Božího požehnání.
Vánoce jako „za starých časů" můžete zakusit 25. prosince po 18. hodině.
V programu nazvaném „Povídej, poslouchám..." vás zavedeme do Javorníku nad Veličkou, abychom vzpomínali na vánoční svátky našich babiček a prababiček.
Po svátečních vánočních dnech staví 26. prosinec skrze připomínku prvomučedníka Štěpána do centra pozornosti utrpení těch, kdo se rozhodli pro život s Kristem naplno.
I proto budou hosty Kateřiny Hodecové v dopoledním programu od 10:00 humanitární pracovník **Petr Jašek** a jeho žena Vanda.

Další informace hledejte na www.radio7.cz; aktuality nabízí také FB stránky – www.facebook.com/radio7cz.

Témata příštích vydání Rozsévač/Rozsievač 2018

Číslo 1 2018 – Zmocňující vědení
Uzávěrka 10. 11 2017
Číslo 2 2018 – Služba založená na obdarovávaní
Uzávěrka 10. 12. 2017
Číslo 3 2018 – Vášnivá spiritualita
Uzávěrka 10. 1. 2018
Číslo 4 2018 – Veľká noc
Uzávěrka 10. 2. 2018
Číslo 5 2018 - Letnice
Uzávěrka 10. 3. 2018

INZERCIA

Maľovanie interiérov kostolov, obnova fasád a reštaurovanie. Oprava a ladenie organov. Pokrývanie kostolných striech a veží. Aj na území Českej republiky. Ponúkame zľavu, 100 % kvalitu a dlhoročnú záruku.
Kontakty: e-mail: reart007@gmail.com
Tel.: +421 35/659 31 39,
+421 905 389 162, webové stránky:
www.reart.eu

Kto je Ježiš?

Knižka „Kto je Ježiš?" je prepisom biblických kázní Pavla Hanesa o tom, ako Ježiš predstavuje samého seba. Niektoré obrazy, ako napr. Dvere, Pastier, sú dnes už chápané trochu inak ako v dobe, keď Ježiš žil. A tiež je ľahké prebrať formu – kresťanský žargón - a zabudnúť na obsah. A práve v tejto knižke sa môžeme pozastaviť a naplno si znova uvedomiť to, KÝM Ježiš v skutočnosti je. Knižka nás vedie k hlbokému rozjímaniu, no je písaná štýlom, ktorému porozumie každý.

Kresťanstvo sa začína aj končí Ježišom Kristom.
Preto je pre každého jeho nasledovníka poznanie Krista absolútne nevyhnutné. Kristovu otázku Apoštolom:
„Čo hovoríte vy, že kto som?" kladie Pavel Hanes, evanjelikálny teológ – kazateľ, aj všetkým nám. Budeme na ňu vedieť lepšie odpovedať, keď si pozorne prečítame knihu Kto je Ježiš.
Nikto nám Ježiša nepredstaví lepšie, ako Ježiš sám.
Pavel Hanes, ktorý Ježiša miluje a kresťanstvo pozná, nám toto predstavovanie citlivo sprostredkuje.

Doc. ThDr. Ján Henžel, PhD.

Pavel Hanes vo svojich kázňach vytvára priestor pre „dialogické počúvanie", t. j. motivuje poslucháča – či čitateľa – k tomu, aby rozmýšľal o biblických textoch, v ktorých sa nám Pán Ježiš Kristus dáva spoznať. Hoci v kázňach sa poslucháč oboznamuje aj s výkladovými možnosťami a cirkevným učením, chce sa s ním dostať ďalej – až k tomu, aby si poslucháč rozvíjal vzťah s trojjediným Bohom, osvojil si kresťanské myšlienkové prístupy a pomocou nich zvládal svoj život.

Doc. ThDr. Albín Masarik, PhD.

Knižku si môžete objednať na adrese: **rozsievac@baptist.sk**

Pripravila Lýdia Podobná

OPRAVA

Přinášíme vám dodatečné vysvětlení pojmů v článku **„Křest v Chebu", Rozsévač č. 10, str. 17**: „V Chebu mohou díky Boží milosti již několik let existovat 2 projekty jako nabídka pro pozvané nevěřící studenty". Jsou to:

E-club ve 2. sboru BJB Cheb. Jedná se o páteční večery konverzace v angličtině i s křesťanskou tematikou, ve společném vedení s mladými „místními" americkými misionářkami.

E-camp nyní již 12. letní kemp mládeže 1. a 2. sboru BJB Cheb, ve spolupráci s americkými křesťanskými sbory, ze kterých přijíždějí mladí rodilí mluvčí.

Na páteční E-club chodíval Vítek asi 5 let. Na E-camp ho před rokem pozvala děvčata z mládeže a Vítek říká: „… kam jsem odjel jako zarytý ateista a přijel jako křesťan." Díky Bohu, že na Vítka v tuto dobu působil skrze věřící přátele díky svobodě šíření evangelia v naší zemi, díky misionářům i skrze tyto dva projekty, až k jeho obrácení a k rozhodnutí ke křtu. Pánu Bohu buď sláva!

Milada Křivánková

VÁNOČNÍ PŘIŠEL ČAS

Vlastimil Pospíšil

Naplnil se Bohem určen čas,
na betlémských stráních andělů
zněl hlas:
„Sláva Bohu na výsosti,
pokoj lidem na zemi.“
Syn je vám dán, od věků zaslíbený.
Jen pastýři se o tom divu dozvěděli,
Boha za Něj chválili.
Když andělé do nebe odešli,
pastýři do Betléma poklonit se Mu šli,
s Bohem se tam setkali.
Když se zpět vraceli, pocestným vyprávěli,
o kom od andělů slyšeli a v jeslích Ho viděli.
Vánoce nejsou jen vzpomínkou na dávné časy:
Bůh přišel mezi lidi,
On stojí dnes u dveří našich srdcí,
volá. Kdo Ho slyší a věří,
vejde k Němu a s Ním večeří.

I dnes jsou „betlémské“ pláně,
kde je slyšet zpěv andělů,
k jejich hlasům se přidávají
i lidské hlasy,
kolik je v té zvěsti krásy!

Chvály Boha za spasení.
Bůh je dnes tentýž, nemění se.
Kdo jen ten div divů vypíše,
slyšet hlas Pána Ježíše?
Ten v Betlémě narozený,
je dán lidstvu pro spasení.

Za fotografie publikované v tomto čísle pekne ďakujeme. Ich autormi sú: Marie Horáčková, Vladimír Malý, Maroš Kohút, Toma Magda,Tono Vrana. www.christianphotos.net, Foto: © Sandra Cunningham /Adobe Stock Photo, © sbthegreenman /Adobe Stock Photo a archív redakcie. Grafický koncept obálky Lýdia Bodnárová.